Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία. . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος. . .	» 4,50	Ἑξάμηνος »	» 5,50
Τρίμηνος. . .	» 2,50	Τρίμηνος »	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 14ος | *Ἐν Ἀθήναις, 23 Ἰουνίου 1907* | *Ἔτος 29ον.—Ἀριθ. 30*

Η ΦΑΝΤΑΣΜΕΝΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ÉMILE PECH)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Ὁ ἥλιος εἶχε κρυφθῆ ὀπίσω ἀπὸ τοὺς λόφους· ὀλίγην ὥραν ἐκράτησε τὸ λυκόφως, καὶ ἡ νύκτα ἦλθε καλύπτουσα μὲ τὸν σκοτεινὸν πέπλον της τὴν γῆν, ἡ ὁποία ἦτο χλιαρὰ ἀκόμη ἀπὸ τὰς θωπείας τοῦ ἄστρου τῆς ἡμέρας.

Ἦτο λοιπὸν πιθανὸν ὅτι κανεὶς δὲν θὰ ἤρχετο νὰ ἐξιχνιάσῃ τὴν Ἀνδρέαν εἰς ἐκείνην τὴν καλυδούλαν· καί, πραγματικῶς, ἡ βαθεῖα καὶ μελαγχολικὴ σιγὴ δὲν ἔπαυσε βασιλεύουσα γύρω της, καὶ τῇ ἐπέτρεψε νὰ καθήσῃ καὶ νὰ καλοσκεφθῇ πῶς θὰ κατώρθωνε νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν κρισιμωτάτην θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο. Πρῶτα ἀπ' ὅλα, ἠσθάνετο μεγάλην χαράν, διότι εἶχε κατορθώσῃ νὰ σωθῇ διὰ τῆς φυγῆς ἀπὸ τοὺς ὄνυχας τῆς ἀστυνομίας. Ἀλλὰ τώρα, τί ἐσκόπευε νὰ κάμῃ; Ἂν τὴν ἐρωτοῦσε κανείς, δὲν θὰ ἤξευρε τί ν' ἀπαντήσῃ. Ἦτο τελείως πεπεισμένη ὅτι ὁ πατέρας της ἦτο ἐντελῶς ἀμέτοχος εἰς τὸ ἀλλόκοτον τηλεγράφημα ποῦ εἶχε σταλῇ ὡς ἀπάντησις ἀπὸ τὸ Σαζιλλὺ πρὸς τὸν κ. Τραχύν. Εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ σκέπτεται ὀρθότερον, καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἐπίστευε πλέον τὸν πατέρα της τόσον ἄκαμπτον, ὅσον τὸν εἶχεν ἀνοήτως φαντασθῇ, τὴν στιγμὴν ποῦ ἔφυγεν ἀπὸ τὸν πύργον· ἡ δυστυχία της τὴν εἶχε διδάξῃ τώρα καὶ τὴν εἶχε πείσῃ ὅτι ἀπ' ἐναντίας, ἂν ἡ εἴδησις τῆς ἐξαφανίσεώς της ἔφθανεν ἕως εἰς τὸν πατέρα της, αὐτὸς βεβαίως θὰ ὑπέφερε παραπολύ.

Μὲ αὐτὴν τὴν σκέψιν, στεναγμὸς ἀνακουφίσεως καὶ μετανοίας συγχρόνως ἐξέφυγεν ἀπὸ τὰ στήθη της, καί, ἐπειδὴ τῆς ἔλειπαν τὰ ἀπαιτούμενα χρήματα διὰ νὰ κάμῃ σιδηροδρομικῶς τὸ ταξεῖδι τῆς ἐπανόδου, ἔλαβε τὴν ἡρωϊκὴν ἀπόφασιν νὰ τὸ κάμῃ πεζῇ, καὶ νὰ ἐκκινήσῃ χωρὶς ἄλλο τὴν ἐπιοῦσαν, μὲ τὰ γλυκοχαράματα.

Ἡ ἀπόστασις ἀπὸ τὸ Τουὰρ ἕως τὸ Σαζιλλὺ δὲν ἦτο, μὲ τὰ πόδια, παρὰ σαράντα, πενῆντα τὸ πολὺ χιλιόμετρα: ἀπόστασις τὴν ὁποίαν, μὲ θάρρος καὶ μὲ καλὴν θέλησιν, ἠμποροῦσεν ἡ Ἀνδρέα νὰ διανύσῃ πεζῇ, ἂν πρὸς τοῦτο ἀφιέρωνε τὸν ἀπαιτούμενον καιρόν. Ἅμα ἐκουράζετο, θὰ ἐκάθητο νὰ ξεκουρασθῇ· ἅμα ἐπεινοῦσε, θὰ εὕρισκεν, εἰς τοὺς φράκτας ἢ εἰς τὰ χωράφια, τίποτε βατόμουρα διὰ νὰ φάγῃ, καὶ ἴσως εἰς τὰς ἀγροικίας κανένα κομμάτι ψωμὶ ἢ κανένα κεσὲ γάλα, τὸ ὁποῖον οἱ καλοὶ ἄνθρωποι, ἂν τὴν ἔβλεπαν τόσον κακομοιριασμένην, θὰ τῆς προσέφεραν, χωρὶς αὐτὴ ν' ἀναγκασθῇ νὰ τοὺς τὸ ζητήσῃ, —διότι διὰ τίποτε εἰς τὸν κόσμον, ἔλεγεν ἀπὸ μέσα της μὲ τὴν τελευταίαν ὁρμὴν τῆς ὑπερηφανείας, δὲν θὰ κατέπιπτε τόσον χαμηλὰ ὥστε νὰ ζητήσῃ ἐλεημοσύνην ἀπὸ τὸν κόσμον . . .

«Γιὰ τὸ Σινὸν τραβᾷς, τέτοιαν ὥραν, καϊμένη;...» (Σελ. 234.)

Ἀπὸ ἕνα μικρὸ ἄνοιγμα, καμωμένο εἰς μίαν ἀπὸ τὰς πλευρὰς τῆς καλύβας, ἔρριψεν ἐν βλέμμα πρὸς τὰ ἔξω. Τὰ ἄστρα ἤρχιζαν νὰ λάμπουν εἰς τὸ στερέωμα· ἡ νύκτα προεμηνύετο ὡραία, ἂν καὶ ἀρκετὰ κρύα. Ἡ Ἀνδρέα ἐστηρίχθη ὅσον ἠμποροῦσε καλλίτερα εἰς τὸν τοῖχον, καί, καθὼς ἠσθάνθη τὰ ἀνώμαλα λιθάρια του νὰ τῆς τρυποῦν τὴν ράχιν καὶ τοὺς ὤμους, ἐνθυμήθη καὶ ἐπεθύμησε τὴν μαλακὴν καὶ μυρωμένην κλίνην τοῦ σανοῦ, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀφίσῃ εἰς ἐκεῖνο τὸ χωράφι, ὅπου ἡ κακή της τύχη τὴν εἶχε παραδώσῃ, μόνην καὶ ἀνυπεράσπιστον, εἰς τὰς κακοποιήσεις τῶν Ἀτσιγγάνων. Ἀφοῦ ὅμως ἐπέρασαν ὀλίγαι στιγμαί, ἐσυνείθισε μὲ τὴν κακοπέρασιν, καί, ἀφήσασα τὸ κεφάλι της νὰ στηριχθῇ εἰς τὸ στῆθός της, κατέληξε εἰς τὸ νὰ τὴν πάρῃ ὁ ὕπνος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

ΚΑΙ ΖΗΤΙΑΝΑ!

Τὸ κούτσουρο τοῦ δένδρου, εἴτε μὲ τὸν φλοιόν του εἴτε χωρὶς αὐτόν, δὲν ἀποτελεῖ κλίνην πολὺ ἀναπαυτικήν. Μόνη ἡ ὑπερβολικὴ κούρασις τῆς Ἀνδρέας ἠμποροῦσε νὰ τῆς ἐπιτρέψῃ νὰ κοιμηθῇ τόσας ὥρας. Δὲν ἐξύπνησε πραγματικῶς, παρὰ κατὰ τὰς πέντε τῆς αὐγῆς· ἐτουρτούριζεν ἀπὸ τὸ κρύο, καὶ τὰ μέλη της ἦσαν ξυλιασμένα.

Εἰς τὴν ἀρχήν, ἐκεῖνο τὸ βράδυ, τὰ φῶτα ποῦ ἔλαμπαν ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἀπὸ τὰ παράθυρα τῶν σπιτιῶν, τῆς εἶχαν κάμῃ κάπως συντροφιὰν καὶ ἡ μοναξιά της δὲν τῆς εἶχε φανῇ τόσον ἀνυπόφορος· ἀλλὰ

ἕνα-ἕνα τὰ φῶτα εἶχαν σβύσῃ τώρα καὶ ἡ Ἀνδρέα εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ αἰσθάνεται πολὺ περισσότερον τὴν μοναξιάν της, ἕως τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν, ἐντελῶς ἐξηντλημένη ἀπὸ τὴν κούρασιν, εἶχε βυθισθῇ εἰς τὸν ὕπνον. Τώρα ἡ αὐγὴ ἤρχιζεν' ἀπλώνῃ εἰς τὴν γῆν τὸν διαφανῆ πέπλον της καὶ τὸ ἀδέβαιον φῶς της ἔδιδεν εἰς τὰ περίχωρα ὄψιν ἀλλόκοτον καὶ μυστηριώδη. Σχεδὸν ἀμέσως ὁ ἥλιος, προβαίνων ἀπὸ τοὺς μακρυνοὺς λόφους, ἀπεδίωκε τὰ τελευταῖα σκότη τῆς νυκτός· μετ' ὀλίγον ἡ μικρὰ πόλις θὰ ἐπανήρχετο εἰς τὴν κίνησιν καὶ τὴν ζωήν, καὶ ὁ καθένας ἀπὸ τοὺς κατοίκους της ἔμελλε νὰ ἐπαναρχίσῃ τὴν καθημερινήν του ἐργασίαν, τὴν ὁποίαν εἶχε διακόψῃ τὴν προτεραίαν.

Ἡ Ἀνδρέα ἐσκέφθη ὅτι δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ μείνῃ περισσότερον εἰς τὸ μέρος ὅπου εὑρίσκετο· βεβαίως θὰ ἤρχοντο διὰ νὰ τὴν εὕρουν, ἂν δὲ δὲν ἔσπευδε νὰ παρεμβάλῃ ὅσον τὸ δυνατὸν μεγαλητέραν ἀπόστασιν μεταξὺ ἑαυτῆς καὶ τῶν καταδιωκτῶν της, ἦτο κίνδυνος νὰ ὁδηγηθῇ εἰς τὴν φυλακὴν πρὶν καλοξημερώσῃ. . .

Εἶχεν ἐκτὸς τούτου καὶ μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ φθάσῃ ὅσον τὸ ταχύτερον εἰς κάποιον ἄλλον τόπον, διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ κάμῃ ἐκεῖ νέαν ἀπόπειραν, μήπως εὕρῃ τὸ ἀπαιτούμενον χρῆμα διὰ νὰ στείλῃ ἓν τηλεγράφημα. Ἀλλὰ πρὸς ποῖον μέρος νὰ διευθύνῃ τὰ βήματά της ; Δὲν ἤξευρεν ἡ καϊμένη, ἀλλὰ καὶ δὲν τὸ εὑρισκε φρόνιμον νὰ καθήσῃ καὶ νὰ περιμένῃ νὰ περάσῃ κάποιος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον νὰ ζητήσῃ ὁδηγίας δι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Ἐσηκώθη λοιπόν, μὲ τὸ κορμί της ὅλο πονεμένον ἀπὸ τὴν μακρὰν ἐπαφὴν μὲ τὰ σκληρότατα πράγματα, ἐπάνω εἰς τὰ ὁποῖα εἶχεν ἀναπαυθῇ, καὶ βαδίζουσα εἰς τὴν τύχην, ἐξαναπῆρε, διὰ ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὴν πόλιν Τουάρ, τὸν δρόμον εἰς τὸν ὁποῖον εἶχε τρέξῃ τὴν προτεραίαν διὰ νὰ φύγῃ ἀπὸ τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους, ποὺ ἤθελαν νὰ τὴν ὁδηγήσουν εἰς τὴν ἀστυνομίαν.

Κάποτε-κάποτε ἐγύριζε καὶ ἐκρυφόβλεπε μήπως τὴν ἐκυνηγοῦσε κανένας. Τὰ φτερουγίσματα τῶν μικρῶν πουλιῶν, ποὺ ἔπετοῦσαν ἀπὸ τὸν φράκτην, τὸ ψιθύρισμα τῶν φύλλων ποὺ ἐσείοντο ἀπὸ τὴν πρωϊνὴν αὔραν, τὸ γαύγισμα τοῦ σκύλου κάποιας ἀγροικίας, ἢ ἡ μακρυνὴ τροχηλασία κάποιου κάρρου, ποὺ αὐτὴ δὲν ἔβλεπε, τὰ πάντα ἦσαν διὰ τὴν Ἀνδρέαν ἀφορμαὶ φόβου καὶ τρόμου. Δύο ἢ τρεῖς φοράς, νομίσασα ὅτι ἤκουσε νὰ τρέχουν κατόπιν της ἢ ὅτι τὴν ἐφώναζαν νὰ σταθῇ, ἐγκατέλειψε τὸν μεγάλον δρόμον διὰ νὰ τρυπώσῃ μέσα εἰς τὰ σκιερὰ δρομάκια, ἢ νὰ κρυφθῇ ὀπίσω ἀπὸ καμμίαν συστάδα δένδρων· ἦσαν χωρικοί, οἱ ὁποῖοι ἐπήγαιναν εἰς τὸ Τουάρ, ἢ ἐπέστρεφαν ἀπὸ ἐκεῖ καὶ βεβαίως δὲν τὴν ἐσυλλογίζοντο. Οἱ τελευταῖοι ὅμως τὴν ἔβαλαν εἰς ἀνησυχίας· διότι αὐτοὶ μόνοι ἠμποροῦσαν νὰ ἔχουν γνῶσιν τοῦ ἐπεισοδίου, τὸ ὁποῖον, μὲ τρόπον τόσον ἀπρόοπτον δι' αὐτήν, τὴν εἶχεν ἐντροπιάσῃ, τὴν εἶχεν ἀποδείξῃ ψεύτραν. Οἱ ἄλλοι, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ γνωρίζουν τίποτε· δι' αὐτό, ὄχι μόνον δὲν ἐφοβεῖτο μήπως τοὺς συναντήσῃ, ἀλλὰ καὶ θὰ ἦτο πολὺ εὐχαριστημένη ἂν εὕρισκε κάποιον νὰ τὸν ἐρωτήσῃ, ἂν πραγματικῶς ὁ δρόμος της θὰ τὴν ἔβγαζεν εἰς τὸ Σινόν.

Δὲν ἐπέρασε πολλὴ ὥρα καὶ ἡ εὐχή της ἐξεπληρώθη· εἰς τὴν καμπὴν τοῦ δρόμου ἕνας γέρων χωρικὸς ἐπρόβαινε, κρατῶν περασμένα εἰς τοὺς ἀγκῶνάς του δύο καλάθια μὲ τομάτες, ποὺ ἐπήγαινε νὰ πωλήσῃ εἰς τὴν πόλιν.

Μὲ τὴν ἐρώτησιν ποῦ τοῦ ἔκαμεν ἐκείνη ἡ μικρή, ἐστάθη, τὴν ἐκύτταξε διὰ μίαν στιγμὴν μὲ ἔκφρασιν συμπαθείας καὶ ἐνδιαφέροντος. Ἔπειτα, σείων μὲ σκεπτικὸν ὕφος τὴν φαλακρὰν κεφαλήν του :

— Ὁ δρόμος τοῦ Σινόν ; Γιὰ τὸ Σινὸν τραβᾷς, τέτοιαν ὥρα, καϊμένη μικρούλα ;

— Μάλιστα, κύριε· εἶνε μακρυὰ ἀπὸ ἐδῶ ;

— Μὰ βέβαια. . . ἄμα πηγαίνῃ κανεὶς μὲ τὰ πόδια, πρέπει νὰ λογαριάζῃ πῶς εἶνε δέκα λεύγες, ἢ ἐπάνω-κάτω... μᾶλλον ἐκάνω, παρὰ κάτω. Δὲν ἔχεις παρὰ νὰ τραβήξῃς ἴσια τὸν δρόμον σου, καὶ ν' ἀφήσῃς δεξιᾷ σου τὸ Σαὶν-Σοὺρ καὶ ἀριστερᾷ σου τὸ Βριών, ἕως ὅτου φθάσῃς εἰς τὸ δάσος τοῦ Σανζαί. Ἐκεῖ νὰ ἐρωτήσῃς, καὶ θὰ σοῦ δείξουν τὸν συντομώτερον δρόμον διὰ νὰ πᾷς εἰς τὸ Σινόν. Στὸ καλό, μικρούλα μου καὶ καλὴ δύναμι !

— Εὐχαριστῶ, κύριε, εἶπεν ἡ Ἀνδρέα, ἐνῷ ἐλοξοκύτταζε μὲ ἐπιθυμίαν τὲς ὡραῖες κόκκινες τομάτες, ποὺ ἐπήγαινεν ὁ χωρικὸς εἰς τὴν ἀγορὰν τῆς πόλεως.

Βεβαία τώρα πλέον ὅτι εὑρίσκετο εἰς τὸν ἴσιον δρόμον, ἐπανήρχισε τὴν ὁδοιπορίαν της καὶ διέτρεξε μὲ γοργὰ βήματα μίαν ἀρκετὰ μεγάλην ἀπόστασιν.

Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ὁ δρόμος ποῦ ἐχαμοσέρνετο εἰς τὰ πλευρὰ τῶν μικρῶν ὑψωμάτων, τὰ ὁποῖα ἦσαν σκεπασμένα μὲ ἀμπέλια, ἤρχισε ν' ἀναβαίνῃ, κατόπιν δὲ νὰ καταβαίνῃ· οἱ ἀνήφοροι καὶ οἱ κατήφοροι ἤρχοντο ἀλλεπάλληλοι καὶ τόσον συχνὰ ὥστε τὴν ἠνάγκασαν νὰ βραδύνῃ τὸ βῆμά της. Δὲν εὑρισκεν ἄλλως τε κανένα πλέον ἄνθρωπον εἰς τὸν δρόμον της, καί, ὅσον ἀπεμακρύνετο ἀπὸ τὸ Τουάρ, ὁ κίνδυνος μήπως τὴν συλλάβουν τὴν ἀνησυχοῦσε πολὺ ὀλιγώτερον, παρὰ ὁ φόβος μήπως δὲν εὕρῃ τίποτε διὰ νὰ κατευνάσῃ τὴν δίψαν της, ἡ ὁποία εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ τὴν κεντᾷ. Αἱ μικραὶ κοιλάδες, ποὺ ἐβαθούλωναν εἰς τὸ μεταξὺ τῶν λόφων, ἦσαν στρωμέναι μὲ χορταράκια κοντὰ καὶ ἀραιά. Ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἦσαν μερικὲς φτέρες, ἄσπρες καὶ τριανταφυλλιές· ἀλλὰ πουθενά, οὔτε καρποί, οὔτε βατόμουρα, οὔτε κανὲν ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ λαχανικά, τὰ ὁποῖα ἠμπορεῖ ἐν ἀνάγκῃ νὰ δεχθῇ καὶ ἄβραστα ὁ πεινασμένος στόμαχος· δὲν ἐφαίνετο δὲ οὐδὲ κατοικία καμμία εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Τουέ, τὴν ὁποίαν ἔβλεπε κάπου-κάπου, εἰς μακρυνὴν ἀπόστασιν, καὶ τὴν ὁποίαν ἐσημείωναν ἐδῶ κ' ἐκεῖ θημωνιὲς ἀπὸ σανὸν ἢ ἄχυρον ποῦ ἐστέγνωναν εἰς τὸν ἥλιον.

Ἐκείνη ἡ ἐρημία τὴν ἐφόβιζε καὶ τὴν ἔκαμνε νὰ χάνῃ τὸ θάρρος της. Τὰ σπίτια, μέσα εἰς τὴν ἐξοχήν, προαγγέλλουν κατὰ κανόνα ὅτι πλησίον εὑρίσκεται χωρίον ἢ πόλις· ἀλλά, ὅσον μακρὰν ἠδύνατο νὰ φθάσῃ τὸ βλέμμα της, ἡ Ἀνδρέα δὲν ἔβλεπε παρὰ τὴν γυμνὴν καὶ ἔρημον ἐξοχήν· πόλιν ὅμως ἢ χωρίον, τίποτε· ἑπομένως, κανένα ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον νὰ θερμοπαρακαλέσῃ νὰ τῆς δώσῃ τὸ εὐτελὲς ποσόν, τὸ ὁποῖον ἐχρειάζετο διὰ νὰ τηλεγραφήσῃ εἰς τὸν πατέρα της· ἀλλ' οὐδὲ τηλεγραφικὸν γραφεῖον ὑπῆρχε πουθενὰ διὰ νὰ μεταβιβάσῃ ἐκεῖνο τὸ κακόμοιρο τὸ τηλεγραφηματάκι, τὸ ὁποῖον ἔμελλε νὰ τὴν γλυτώσῃ ἀπὸ ἐκείνην τὴν φρικτὴν θέσιν της.

Πότε μὲ τὴν ἐλπίδα, καὶ πότε μὲ τὴν ἀποθάρρυνσιν εἰς τὴν ψυχήν, εἶχε διατρέξῃ ἀπόστασιν μεγάλην, πολὺ μεγάλην, ὅταν, κατὰ τὰς δέκα, ὁ οὐρανὸς ἐσκεπάσθη ἔξαφνα ἀπὸ σκοτεινόμαυρα σύννεφα, καὶ σχεδὸν ἀμέσως ἡ βροχή, μία λεπτὴ καὶ ψιλή, ἀλλὰ διαπεραστικὴ βροχή, ἤρχισε νὰ πίπτῃ. Ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγας στιγμάς, τὰ ἐνδύματα τῆς φυγάδος τόσον πολὺ εἶχαν μουσκεύσῃ, ὥστε ἀπὸ τὸ κρύο ποῦ ἠσθάνετο, ρῖγος τῆς ἐκυρίευσεν ὅλον τὸ σῶμα. Ἐκύτταξε νὰ εὕρῃ κανὲν μέρος σκεπαστόν, ὅπου νὰ περιμένῃ νὰ τελειώσουν ἐκεῖνα τὰ δυσάρεστα βρεξίματα. Ἀ! ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ ὑπῆρχε, κάπου ἐκεῖ, καμμιὰ πτωχικὴ καλυβούλα, καθὼς ἐκείνην ὅπου εἶχε περάσῃ τὴν νύκτα της ἡ Ἀνδρέα, ἢ τοὐλάχιστον, εἰς τὸ χεῖλος τοῦ δρόμου, κανένα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ σπιτάκια τῶν ὁδοστατῶν, τὰ ὁποῖα φροντίζει ἡ διεύθυνσις τῶν δημοσίων ἔργων νὰ κτίζωνται κατ' ἀποστάσεις, διὰ νὰ δύνανται οἱ ταπεινοὶ ἐκεῖνοι ὑπάλληλοί της νὰ εὑρίσκουν ἄσυλον ἐν καιρῷ θυέλλης ! Μὲ πόσην εὐχαρίστησιν δὲν θὰ ἐπήγαινεν ἐκεῖ νὰ εὕρῃ ἄσυλον καὶ ν' ἀναπαύσῃ πρὸς στιγμὴν τὰ κουρασμένα μέλη της ! Εἰς μάτην ὅμως ἐκύτταζε πρὸς ὅλα τὰ σημεῖα· δὲν ἔβλεπε γύρω της παρὰ ἰσχνὰ χαμόκλαδα, ἀνίκανα νὰ

τὴν προστατεύσουν, καὶ ἠναγκάσθη, θέλοντας καὶ μή, νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον της.

Πραγματικῶς, ἴσως ἦτο εὐτύχημα δι' αὐτὴν ποῦ ἦτο ἠναγκασμένη νὰ βαδίζῃ, διότι μὲ τὴν κίνησιν ἠδύνατο νὰ συντηρήσῃ κάπως τὴν θερμότητα τοῦ σώματος, τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο ὅτι βαθμηδὸν ἔχανεν. Ἐσκόνταπτε μὲν συχνά, καὶ ἀλγεινῶς μάλιστα, εἰς τοὺς λίθους τοῦ δρόμου, ἀλλὰ ἐβάδιζεν· ἐβάδισεν ἐπὶ πολὺ ἀκόμη, ὑπὸ τὸν σταλακτερὸν οὐρανόν, ὑπὸ τὴν βροχήν, μὲ μίαν ἐπιμονὴν καὶ δύναμιν θελήσεως, ποῦ ἤξιζαν νὰ χρησιμεύσουν διὰ καλλίτερον σκοπόν.

Ἂν τοὐλάχιστον δὲν εἶχε τὸ βασανιστήριον τῆς πείνας ! Δὲν εἶχεν ὅμως φάγῃ τίποτε ἀπὸ εἰκοσσιτεσσάρων ὅλων ὡρῶν, καί, ἐξησθενημένη ἀπὸ αὐτὴν τὴν μακρὰν νηστείαν, ἔβλεπεν ὅτι τὰ πόδια της ἤρχιζαν νὰ μὴ τὴν ὑποβαστάζουν πλέον.

Ἔξαφνα, εἰς ἕνα πλάγιον ἀγροτικὸν δρόμον, ὁ ὁποῖος ἀπέλησεν εἰς τὸν δημόσιον δρόμον, ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσε, μαζὶ μὲ τὸν κρότον βημάτων, μίαν ἀνδρικὴν φωνήν, ἡ ὁποία ἐπρόφερε τὸ ὄνομά της : τὸ ὄνομα Δεδουσύ !

Ἔστρεψε μὲ ὁρμὴν τὸ βλέμμα πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος, καὶ εἶδε δύο ἄνδρας, τῶν ὁποίων τὰ χαρακτηριστικὰ δὲν τὴν ἀφῆκαν τὰ χαμόκλαδα νὰ διακρίνῃ καλά. Οἱ δύο ἐκεῖνοι ἄνθρωποι ἐπροχωροῦσαν γρήγορα, καὶ δὲν ἀπεῖχαν πλέον παρὰ ὀλίγα βήματα ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου εἶχε σταθῇ ἡ Ἀνδρέα.

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΑΚΙΔΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η „ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ"

Ἀγαπητοί μου,

ΙΜΑΙ ὑπὸ τὰς ἐντυπώσεις τῆς Δημιουργίας, τοῦ θαυμασίου ὀρατορίου τοῦ Χάϋδν, τὸ ὁποῖον ἀπήλαυσα δύο φορὰς εἰς τὸν κῆπον τοῦ Ὠδείου Λόττνερ. Πρώτην φορὰν εἰς τὰς Ἀθήνας ἐδόθη τόσον ὑψηλὴ μουσικὴ μὲ τόσον τελείαν ἐκτέλεσιν. Τὸ Ὠδεῖον Λόττνερ κατέβαλε μεγάλας προσπαθείας, αἱ ὁποῖαι ἐστέφθησαν ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας. Ἦτο τῳόντι μία ἔκπληξις νὰ βλέπῃ κανεὶς εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ κήπου, ἐκτὸς τῶν τεσσάρων μονῳδῶν, (δύο ὑψιφώνων, ὀξυφώνου καὶ βαρυτόνου) ἕνα χορὸν ἀπὸ σαράντα πρόσωπα καὶ μίαν ὀρχήστραν ἀπὸ ἐξῆντα ὄργανα. Ἡ κυρία Φωκᾶ, ἡ ἔξοχος ἀοιδός, καθηγήτρια τοῦ Ὠδείου, εἶχε τὸ κυριώτερον μέρος. Καὶ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ πλήθους αὐτοῦ τῶν ἐκτελεστῶν, ὁ κ. Μπέμμερ, ὁ καθηγητὴς τῆς χορῳδίας, διευθύνων τὴν μεγάλην συναυλίαν, τὴν ὁποίαν μὲ τόσον ζῆλον καὶ μὲ τόσους κόπους διωργάνωσε καὶ ἐδίδαξε.

Τοιαύτην πλουσίαν καὶ μεγαλοπρεπῆ ἐκτέλεσιν ἀπαιτοῦν τὰ ὀρατόρια. Τὰ ὀρατόρια εἶνε εἶδος μελοδράματος μὲ θέμα ὡς ἐπιτοπλεῖστον θρησκευτικόν. Ὅπως καὶ τὰ μελοδράματα, ἀποτελοῦνται ἀπὸ τὸ ἀφηγηματικὸν μέλος (recitativo) ἀπὸ μονῳδίας, ἀπὸ δυῳδίας, (σόλα, ντουέττα, τερτσέτα, κτλ.) καὶ ἀπὸ χορῳδίας. Τὰ ὀρατόρια δὲν ἔχουν, ὅπως τὸ μελόδραμα, σκηνογραφίαν καὶ δράσιν. Δὲν παριστάνονται,—ἁπλῶς ψάλλονται. Ἀλλὰ τὴν ἔλλειψιν αὐτὴν ἀναπληροῖ ἡ ὀρχήστρα, ἡ ὁποία οὐτωσειπεῖν ζωγραφίζει τὴν σκηνογραφίαν καὶ ἀναπαριστάνει τὴν δράσιν. Καὶ διὰ τοὺς ἐννοοῦντας τὴν μουσικήν, τὸ κάμνει πολὺ ζωηρότερα ἀπὸ τὸν σκηνογράφον καὶ ἀπὸ τὸν ἠθοποιόν.

Ἓν ἀπὸ τὰ ἐξοχώτερα ὀρατόρια τοῦ κόσμου, εἶνε ἡ «Δημιουργία». Ὁ Ἰωσὴφ Χάϋδν (ἐγεννήθη εἰς τὸ Ρόραου τῆς Αὐστρίας τῷ 1732, ἀπέθανεν εἰς τὴν Βιέννην τῷ 1809) συνέθεσε τὸ ἀριστούργημα αὐτὸ περὶ τὸ 65ον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἐπὶ κειμένου, τὸ ὁποῖον ἐλήφθη ἀπὸ τὸν «Ἀπολεσθέντα Παράδεισον» τοῦ Μίλτωνος. Περιγράφει τὴν Δημιουργίαν τοῦ κόσμου εἰς ἓξ ἡμέρας. Εἰς τὴν εἰσαγωγήν, ἡ ὀρχήστρα ἀναπαριστᾷ τὸ χάος. Ἔπειτα ὁ ἀρχάγγελος Ραφαὴλ ἀφηγεῖται ὅτι ἐν ἀρχῇ ὁ Θεὸς ἐποίησε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν. Καὶ μετὰ τὴν ἀφήγησιν, ὁ χορὸς ψάλλει : «Θεῖον πνεῦμα ἐφέρετο ἐπὶ τῶν ὑδάτων. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός : Γενηθήτω φῶς ! Καὶ ἐγένετο φῶς.»

Τὸ μέρος αὐτὸ εἶνε ἀπὸ τὰ θαυμαστότερα τοῦ ὀρατορίου. Λέγεται ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Χάϋδν, κατά τινα ἐκτέλεσιν τῆς «Δημιουργίας» του εἰς τὴν Βιέννην, ὅταν ἤκουσε τὸ περίφημον καὶ «ἐγένετο φῶς», — ὅταν ἐξεχύθησαν οἱ θαυμάσιοι ἐκεῖνοι ἦχοι τῆς ὀρχήστρας, οἱ ὁποῖοι νομίζεις ὅτι φεγγοβολοῦν, — ἀνέκραξε : «Βεβαίως δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ συνθέτης του, ἀλλὰ κάποιον ἄλλο Ὄν ὑπεράνθρωπον καὶ ἀνώτερον ἀπὸ ἐμέ !»

Ἔπειτα ὁ Θεὸς δημιουργεῖ τὸ στερέωμα, τὴν ξηράν, τὴν θάλασσαν, τὰ φυτά, τὸν ἥλιον, τὴν σελήνην, τοὺς ἀστέρας, τὰ ζῷα, καὶ τέλος τὸν ἄνθρωπον. Ὅλ' αὐτὰ περιγράφονται μὲ τὴν σειράν των, καὶ κάθε τόσον διακόπτεται ἡ περιγραφὴ ἢ ἡ ἀφήγησις ἀπὸ τὸ μεγαλοπρεπὲς ἆσμα τοῦ χοροῦ, ὁ ὁποῖος δοξολογεῖ τὸν Θεὸν καὶ ψάλλει τὰ θαυμάσια ἔργα του. Εἰς τὸ τέλος (Μέρος Τρίτον), ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὔα, εἰς γλυκυτάτας δυωδίας, ψάλλουν τὴν εὐτυχίαν τῆς ζωῆς, τὴν χαρὰν τοῦ Παραδείσου. Ὁ ἄγγελος Οὐριὴλ ἐξαγγέλλει : «Μακάριον σὺ ζεύγος κ' εὐτυχές, ἂν πόθος σφαλερὸς δὲν σὲ ἀποπλανήσῃ νὰ μάθῃς πλειότερα ἢ νοῦν !» Καὶ ὁ χορὸς : «Τὸν Θεὸν δοξολογεῖτε καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ὑμνεῖτε πάντες ἐν χορῷ. Θεοῦ τὴν δόξαν τὴν αἰωνίαν αἰνεῖτε. Ἀμήν !»

Καὶ τὸ ὀρατόριον τελειόνει.

Πῶς νὰ σᾶς περιγράψω τώρα τὴν συγκίνησιν, τὴν ὁποίαν προξενεῖ εἰς τὸν ἀκροατὴν ἡ μουσικὴ αὐτὴ ἡ πραγματευομένη τόσον ὑψηλά, τόσον μεγαλοπρεπῆ καὶ ποιητικὰ θέματα ! Ἐὰν σᾶς εἴπω ὅτι μὲ τοὺς μαγικοὺς ἤχους τῆς «Δημιουργίας» ὁ ἀκροατὴς μεταφέρεται εἰς τὸν Παράδεισον, δὲν θα σᾶς εἴπω ὑπέρβολήν ! Ὁ μέγας συνθέτης κατορθόνει αὐτὸ τὸ θαῦμα. Ἀποκαλύπτει πρὸ τοῦ ἐκπλήκτου καὶ θαμβωμένου ἀκροατοῦ τὰ μυστήρια τῆς δημιουργίας καὶ παρουσιάζει τὸν κόσμον ὡραῖον, νέον καὶ παρθενικόν, ὅπως ἐξῆλθεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Δημιουργοῦ του. Καὶ ἡ εἰκὼν αὐτὴ ἀκριβῶς εἶνε ὁ Παράδεισος τῆς τρυφῆς, ἐκεῖ ὅπου ἔζησαν, εὐτυχεῖς καὶ μακάριοι, οἱ πρωτόπλαστοι πρὸ τῆς ἁμαρτίας. Τὴν εὐτυχίαν των, τὴν μακαριότητά των, αἰσθάνεται βαθύτατα ὁ ἀκροατής. Νομίζει ὅτι ζῇ καὶ αὐτὸς εἰς τὸν Παράδεισον, πλησίον τοῦ Θεοῦ, καὶ ὅτι ἀκούει τὰ ἄσματα τῶν ἀγγέλων, οἱ ὁποῖοι τὸν δοξολογοῦν νυχθημερόν.

Αὐτὴν τὴν ἐντύπωσιν εἶχα ἀπὸ τὴν «Δημιουργίαν» τοῦ Χάϋδν. Καὶ εἰς τοῦτο συνετέλεσε βεβαίως, ἐκτὸς τῆς θείας μουσικῆς τοῦ ἔργου, καὶ ἡ τελεία του ἐκτέλεσις εἰς τὸ Ὠδεῖον Λόττνερ, τὸ ὁποῖον τόσον συχνὰ παρέχει εἰς τοὺς φιλομούσους τὰς μεγάλας αὐτὰς καλλιτεχνικὰς ἀπολαύσεις.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΑΣ

Τὸ ἐρημικὸ τὸ σπίτι μας
Εἶνε σὰν ἐκκλησία·
Ἡ κάθε κάμαρα Δελφοὶ
Κ' Ἱέρεια ἡ Μητέρα,
Κ' εἶνε τὰ λόγια της Χρησμοί,
Ῥυθμοί, τὰ θεῖα,
Καὶ σὰν Αὐγερινὸ θωροῦμ' ἐμεῖς
Τὸ γέρο μας Πατέρα.

Καὶ τὸ νερὸ τῆς βρύσης μας
Ποὺ ῥέει κοντὰ στὴ σκάλα
Γοργότατο κι' ἅλο θυμὸ
Κι' ἄλλοτε στάλα-στάλα,
Τ' ἀγαπημένο ἀηδόνι μας
Εἶνε, ζωὴ πού δίνει,
Κ' εἶνε ἀδερφή μας ἡ ὄμορφη
Ἐωθιά, ἡ Γαλήνη !

['Από τὴν «Ἠγησώ»]

ΡΩΜΟΣ ΦΙΛΥΡΑΣ

Η ΖΩΗΡΟΥΛΑ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Δ'.

Ἡ Ζωηρούλα πεντάρα δὲν ἔδινε γιὰ τὲς φοβέρες τῆς κυρᾶ-Κονδύλως. Ὅ,τι ἄκουε ἀπὸ τὸ ἕνα αὐτί, τῆς ἔβγαινε ἀπὸ τὸ ἄλλο...

Νὰ 'δῆτε ὅμως! Τὰ ἔφερε τὸ κακό της τὸ κεφάλι κ' ἔπεσε στὰ χέρια τῆς Βασίλως, καὶ νὰ δῆτε πῶς!

Μιὰ 'μέρα ἡ Ζωηρούλα, ποῦ εἶχε πάρῃ ὁ νοῦς της ἀέρα μὲ τὲς ἱστορίες ποῦ ἐκαθότανε καὶ τῆς ἔλεγε ἡ γρηᾶ-καλο. Ἡ Ζωηρούλα δὲν ἔπαθε τίποτε· ἡ Μαργαρούλα ὅμως ἐκρυολόγησεν ἄσχημα, τὴν ἔπιασε πυρετὸς καὶ βῆχας, καὶ ἔπεσε βαρυὰ ἄρρωστη στὸ κρεββάτι.

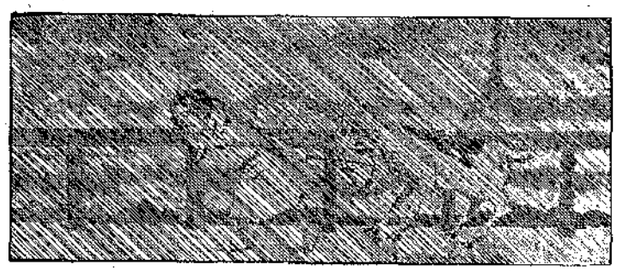

«Ἡ βροχὴ ἄρχισε νὰ πέφτῃ μὲ τὸ καντάρι...» (Σελ. 236, στ. β'.)

Κοσκοσοῦρα, ἡ καρακάξα, γιὰ τὰ κάλλη τῆς Κολόννας τοῦ Πόρου, ἐπῆρε τὸν δρόμο κατὰ τὴν πολιτεία. Ἐπήγαιναν, ἐμπρὸς αὐτὴ καὶ πίσω ἡ Μαργαρούλα, ἡ κυρά της, ποῦ ἔτρεχε γιὰ νὰ τὴν προφθάσῃ.

Εἰς τὰ μισὰ τοῦ δρόμου, ὁ οὐρανὸς ἐσκέπασε ἔξαφνα ἀπὸ μαῦρα σύννεφα. Ἡ Μαργαρούλα, ποῦ ἤξευρε ὅτι στὸ σπίτι θ' ἀνησυχοῦσαν ὁ παπποῦς καὶ ἡ γιαγιά, ἔκαμε τὰ ἀδύνατα δυνατὰ διὰ νὰ τραβήξῃ ὀπίσω τὴν Ζωηρούλα καὶ νὰ πᾶνε ἴσια στὸ σπίτι.

«Στέκεται ἀπὸ μακρυά...» (Σελ. 236, στ. δ'.)

Ἀμὴ δέ! ἡ κατσικούλα δὲν ἐννοοῦσε ν' ἀκούσῃ παρὰ μονάχα ὅ,τι τῆς ἔκοβε τὸ τρελλὸ κεφαλάκι της.

Ἐκόντευαν νὰ φθάσουν κοντὰ στὸ νεκροταφεῖο, ὅταν ἡ βροχὴ ἄρχισε νὰ πέφτῃ μὲ τὸ καντάρι. Μέρος νὰ πᾶνε καὶ νὰ χωθοῦν, ἕως ὅτου περάσῃ ἡ μπόρα, δὲν ὑπῆρχεν ἐκεῖ κοντά. Καὶ ὁ φοβερὸς νοτιᾶς, ποῦ ἐφυσοῦσε, ἐσήκωνε ἄγρια καὶ ἀφρισμένα κύματα ἀπὸ τὸ μέρος τῆς θάλασσας.

Ἐφοβήθηκε τότε ἡ Ζωηρούλα, καὶ ἀπεφάσισε νὰ πάῃ στὸ σπίτι, ἂν καὶ πολὺ ἀργά.

Ἐγύρισαν καὶ αἱ δύο στὸ σπίτι, μουσκευμένες, βρεγμένες ἕως τὸ κόκκαλο. Ἡ Ζωηρούλα δὲν ἔπαθε τίποτε· ἡ Μαργαρούλα ὅμως ἐκρυολόγησεν ἄσχημα, τὴν ἔπιασε πυρετὸς καὶ βῆχας, καὶ ἔπεσε βαρυὰ ἄρρωστη στὸ κρεββάτι.

Ἦλθε τότε καὶ ἡ Βασίλω, διὰ νὰ βοηθήσῃ τὴν θειά της τὴν Κονδύλω, καὶ νὰ περιποιηθοῦν μαζὶ τὴν μικρούλαν.

Ὅταν ἡ Βασίλω ἔμαθεν ἀπὸ ποῦ τῆς ἦλθε τὸ κρυολόγημα, τῆς Μαργαρούλας, ὅταν εἶδε καὶ μόνη της τὴν κακίαν ποῦ εἶχεν ἡ Ζωηρούλα, ἀπεφάσισε νὰ τὴν πάρῃ μαζί της, καὶ νὰ στείλῃ τοῦ μαστρο-Παντελῆ τὴν ἰδική της τὴν Κανέλλω, μιὰ κατσίκα πολὺ ἡσυχη καὶ φρόνιμη.

— Ἐγὼ θὰ σὲ διορθώσω, εἶπεν ἡ Βασίλω στὴν τρελλὴ τὴν Ζωηρούλα.

Τὴν ἐπῆρε στὸ σπίτι της, ἐπάνω στὰ κατσάβραχα τοῦ ἐπάνω μαχαλᾶ τοῦ Πόρου, σ' ἕνα σπίτι, ὅπου δὲν ὑπῆρχεν οὔτε δενδράκι, οὔτε χορταράκι. Καί, γιὰ κάθε ἀταξίαν ποῦ ἔκαμνεν ἡ Ζωηρούλα, ἐδούλευε ἡ χέρα τῆς Βασίλως, μιὰ χεροῦκλα κοκκαλιάρικη, ποῦ ἄφινε σημάδι ὅπου ἔπεφτε...

Καὶ τώρα, ἡ Ζωηρούλα, μοναχὴ καὶ λυπημένη, γυρίζει ἐπάνω στὰ κατσάβραχα, καὶ πολλὲς φορὲς στέκεται ἀπὸ μακρυὰ καὶ προσπαθεῖ, μὲ καϋμὸ καὶ μὲ λαχτάρα, νὰ διακρίνῃ τὸ Σπιτάκι μὲ τὴ Χουρμαδιά. Θυμᾶται καὶ τὲς κόττες, καὶ τοὺς πετεινούς, καὶ τὰ κουνελάκια καὶ τὸν Μακρολέλεκα ἀκόμη,—ἀλλὰ παραπάνω ἀπ' ὅλα καὶ ἀπ' ὅλους θυμᾶται τὴν καλὴ καὶ ὑπομονητικὴ κυρά της, τὴν Μαργαρούλα. Καὶ ἀναστενάζει θλιβερά: "Αχ! δὲν ἤτανε νὰ μὴν ἤμουν τόσο κακιά, καὶ νὰ μὴ μὲ ἔδιωχναν ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν Παράδεισο!...

ΤΕΛΟΣ

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Τὸν ἀκάλεστο στὸ γάμο, ἄκρη-ἄκρη τὸν καθίζουν.

ΤΑ ΔΙΔΥΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΣΒΑΑΛ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ PAUL ROLAND)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Ἡ τελευταία καὶ μικρὰ πλέον προμήθεια τοῦ νεροῦ, ποῦ εἶχαν φέρῃ οἱ Βανυαῖοι ἀπὸ τὸν κάμπον τῶν Χιλίων Λιμνῶν καὶ ἠθέλησαν νὰ τὴν ἀφήσουν διὰ μόνην τὴν βασίλισσάν των, εἶχε πρὸ ὀλίγου διανεμηθῆ μεταξὺ τῶν πέντε ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι εἶχαν γλυτώσῃ ἀπὸ τὸν θάνατον, ὅταν ἔξαφνα ἡ Ἕλζα, καθὼς ἐκότταζε πρὸς τὸν ὁρίζοντα, ἐφώναξε:

— Βλέπω καμμιὰ δεκαριὰ ἱππεῖς, ἀνεβασμένους σὲ στρουθοκαμήλους μὲ κόκκινην οὐρά, ποῦ φεύγουν ὁλοταχῶς πρὸς τὰ βορειοδυτικά.

— Εἶνε ὁ Ταμίνας! ἀνέκραξεν ἡ βασιλοπούλα Σένναι.

Καί, λησμονοῦσα ὅσους ὑπέφερε πόνους καὶ κόπους, ὥρμησε πρὸς τὸν ζέβρον της, τὸν ἕτοιμον καὶ σελλωμένον, ποῦ ἐδάγκανε κ' ἔτρωγεν, εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων, μερικὰ χορταράκια φυτρωμένα ἐκεῖ. Ὁ Γιάγκος καὶ οἱ σύντροφοί του, καθὼς ἔτρεχαν καὶ αὐτοὶ νὰ ἱππεύσουν τὰ ζῷά των, ἐπροσπαθοῦσαν νὰ ἴδοῦν τοὺς ἱππεῖς ποῦ πρώτη εἶχεν ἀντιληφθῆ ἡ Ἕλζα.

— Ἐμπρός! διέταξεν ἡ Σένναι, ἡ ὁποία εἶχεν ἐνθουσιασθῆ μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι θὰ ἐπανέβλεπε τὸν ἀδελφόν της· τώρα ποῦ εὑρήκαμεν τὰ ἴχνη τῶν ἁρπάγων, ἂς μὴν τὰ χάσωμεν!

Ἤρχισαν ἀχαλίνωτοι τὸ τρέξιμον· οἱ ζέβροι ἐπετοῦσαν σὰν τὸν ἄνεμον καὶ τόσον ὁρμητικὸς ἦτο ὁ δρόμος των, ὥστε οἱ ἀναβάται των δὲν ἠμποροῦσαν νὰ πάρουν ἀναπνοήν· ἐπί τινας στιγμὰς ἀκόμη τὰ κατακόκκινα πτερὰ τῶν στρουθοκαμήλων ἦσαν ὁρατά, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐχάθησαν τελείως εἰς τὸν ὁρίζοντα.

— Πηγαίνουν εἰς τὴν Νῆσον τοῦ Κήπου, διότι ἐλπίζουν ὅτι τὰ ἴχνη των θὰ μᾶς διαφύγουν καὶ ὅτι δὲν θὰ τοὺς προφθάσωμεν ἕως ἐκεῖ, εἶπεν ἡ Σένναι. Χάρις ὅμως εἰς τὸν Χακόν, γνωρίζομεν τὸ καταφύγιόν των, καὶ θὰ εὕρωμεν τὸ μέσον νὰ ἐλευθερώσωμεν τὸν ἀδελφόν μου.

Ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγας ὥρας ποῦ ἔτρεξαν μὲ καλπασμόν, οἱ ταξειδιῶται ἠναγκάσθησαν νὰ σταθοῦν· ἡ ζέστη ἦτο ἀνυπόφορος· οἱ ζέβροι ἠσθμαίναν ἐξηντλημένοι, οἱ ἱππεῖς δὲν εἶχαν μαζί των τίποτε φαγώσιμον, ἡ δίψα τοὺς ἔκαιε τὰ ἐντόσθια.

Ὁ Ὑβὼν ἦτο ὁ περισσότερον ἀπ' ὅλους κουρασμένος. Ἂν καὶ ὑπέφερε μὲ ἀνδρείαν τὸ μαρτύριον ἐκεῖνο, δίχως νὰ ὁμιλῇ, ἡ τελεία του ἐξάντλησις ἦτο προφανής, τὰ μάτια του ἔλαμπαν ἀπὸ τὸν πυρετόν, ὠχρότης νεκρώσιμος ἦτο ἀπλωμένη εἰς τὸ πρόσωπόν του. Ἔκαμνε τὰ ἀδύνατα δυνατὰ διὰ νὰ κρατηθῇ ἐπάνω στὴν σέλλαν, καὶ ἐφρόντιζε νὰ μὴ ἀναπνέῃ παρὰ μόνον μὲ τὴν μύτην, συμφώνως μὲ τὴν συμβουλὴν τῆς Σέννας καὶ τῶν Διδύμων, ποῦ ἐγνώριζαν πόσον ὠφέλιμος εἶνε αὐτὴ ἡ προφύλαξις, κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀνομβρίας καὶ ὅταν ἀρχίζῃ νὰ γίνεται αἰσθητὴ ἡ δίψα.

Τότε ὁ Γιάγκος ἐπῆδησεν ἀπὸ τὸν ζέβρον του, ἐσήκωσε τὸν προστατευόμενόν του εἰς τὴν ἀγκάλην του, τὸν ἐξήπλωσε καταγῆς καὶ τοῦ ἔκαμεν ἀέρα μ' ἕνα κλαδί, διὰ νὰ εἰσαγάγῃ ὀλίγον δροσερὸν ἀέρα εἰς τοὺς στεγνωμένους πνεύμονάς του.

Οἱ ζέβροι, οἱ ὁποῖοι ποτὲ δὲν ἀπεμακρύνοντο ὥστε νὰ ὑπάρχῃ φόβος νὰ χαθοῦν, ἀφέθησαν ἐλεύθεροι, κατόπιν δὲ ἡ Σέννα ἐτάνυσε τὸ τόξον της, μὲ τὴν ἐλπίδα μήπως εὕρῃ καὶ σκατώσῃ τίποτε πουλιά. Ὁ Χάνς καὶ ἡ Ἕλζα ἐσύροντο ἐδῶ κ' ἐκεῖ εἰς τὸ χῶμα, προσπαθοῦντες νὰ εὕρουν καμμίαν ὑπόγειον φλέβα νεροῦ, διότι ὁ σχηματισμὸς τοῦ ἐδάφους τοὺς ἔκαμνε νὰ πιστεύουν ὅτι ὑπῆρχε νερὸ εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη.

«Ἐγέμισε τὴν κάσκαν του καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὸν Ὑβών...» (Σελ. 237, στ. α'.)

Εἶχαν τὴν καλὴν τύχην ν' ἀνακαλύψουν μίαν φλέβα, βοηθούμενοι ἀπὸ ἕνα μακρὺ ραβδὶ τυλιγμένον μὲ ξαντὸ εἰς τὴν ἄκραν, τὸ ὁποῖον ἐβύθισαν εἰς τὴν ἄμμον κ' ἔπειτα τὸ ἀνέσυραν μουσκευμένον.

Ἀμέσως ἐκάλεσαν τὸν Γιάγκον νὰ τοὺς βοηθήσῃ, καὶ οἱ τρεῖς δὲ μαζί, μὲ τοὺς μικροὺς των πελέκεις εἰργάσθησαν διὰ νὰ σκάψουν μίαν τρύπαν. Ὅταν τὸ νερὸ ἐφανερώθη, ὁ Χάνς ἔβγαλε τὴν μεγάλην του ρεπούμπλικαν, τὴν ὁποίαν ἐφορεῦσε ἀκόμη αὐτός, καθὼς καὶ ἡ ἀδελφή του, ἐνῷ οἱ σύντροφοί του εἶχαν κάσκες ἀπὸ φελλὸν καὶ πανί, τὴν ἐγέμισε μὲ νερὸ καὶ τὴν παρουσίασεν εἰς ἕνα ζέβρον. Τὸ ζῷον ἔπιεν ἀμέσως μὲ ἀπληστίαν.

Τότε ὁ Γιάγκος ἐγέμισε τὴν κάσκαν του καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὸν Ὑβών.

Ἂν καὶ τὸ νερὸ ἦτο ἐλαφρῶς ὑφάλμυρον, ὁ μικρὸς θὰ τὸ ἔπινε ὅλον μονορρούφι, ὁ φίλος του ὅμως δὲν τοῦ ἐπέτρεψεν αὐτὴν τὴν κατάχρησιν.

Ἤδη ὁ Ὑβὼν εἶχε ἀρχίσῃ νὰ βλέπῃ ὅτι τοῦ ἐπανήρχοντο αἱ δυνάμεις του· ἀλλὰ μόλις ἐξεδίψασεν, ἡ πεῖνα τὸν ἐθέριζε.

— Καλὸ σημάδι, ἐβεβαίωσεν ὁ Χάνς.

Δυστυχῶς δὲν ὑπῆρχε τίποτε διὰ νὰ τσιμπήσῃ. Ἔπιαν ὅλοι κ' ἐδρόσισαν τὴν δίψαν των, καὶ ἔπειτα ἦλθεν ἡ σειρὰ τῶν ζέβρων. Ἀλλὰ ποῦ νὰ εὕρουν νὰ φάγουν; Ἡ Σέννα ἀδικα ἔκαμνε καρτέρι διὰ νὰ σκοτώσῃ πουλιά· αὐτὰ δὲν ἤρχοντο σχεδὸν ποτὲ εἰς τὸ Ἀλῶνι τῆς Δίψας, διότι οὔτε ἕνα δένδρον μὲ καρποὺς δὲν ἦτο φυτρωμένον εἰς ἐκείνην τὴν κατάξηρον ἔρημον. Ἡ καταδίωξις, τὴν ὁποίαν εἶχαν ἐπιχειρήσῃ, ἦτο ἄσκοπος τώρα πλέον· ἂν δὲν ἤθελαν νὰ χάσουν τὸν δρόμον των καὶ ν' ἀποθάνουν ἀπὸ τὴν πεῖναν, ἔπρεπε νὰ στρέψουν πρὸς τὰ ὀπίσω.

Ἀλλὰ τὰ Δίδυμα δὲν ἐκάθηντο μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα. Ὁ Χάνς εἶχεν εὕρῃ τὸ νερό· ἡ Ἕλζα, ἀπομακρυνθεῖσα ὀλίγον, ἐπανήρχετο τώρα κ' ἔφερε πολλοὺς χονδροὺς καὶ μαυρωποὺς βολβούς, μεγάλους σὰν κεφαλάκια μικρῶν παιδιῶν.

— Εἶνε λερόσνα, ἀνήγγειλεν εἰς τοὺς ἄλλους· εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων μέτρων, ἀπὸ ἐδῶ, θὰ ἠμποροῦσαμεν νὰ μαζεύσωμεν ἄφθονα ἀπὸ αὐτά, καὶ θὰ μᾶς ἀρκέσουν ἴσως, ἕως ὅτου ἔβγωμεν ἀπὸ τὸ Ἀλῶνι τῆς Δίψας.

— Ἂς δοξάσωμεν τὸν Θεόν, ἀπήντησεν ὁ ἀδελφός της· αὐτοὶ οἱ βολβοὶ ἐξασφαλίζουν τὴν σωτηρίαν μας· ψημένοι στὴν χόβολη, εἶνε θρεπτικοὶ καὶ γλυκύτατοι.

Ἐνῷ ἡ Σέννα ἔμενε κοντὰ εἰς τὸν Ὑβών, ὁ ὁποῖος ἦτο παραπολὺ ἐξηντλημένος ὥστε νὰ δυνηθῇ νὰ βαδίσῃ, ὁ Γιάγκος καὶ τὰ Δίδυμα ἐξεκίνησαν διὰ νὰ μαζεύσουν ξύλα καὶ νὰ ξερριζώσουν λερόσνα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα εὑρῆκαν ἀφθονίαν εἰς βάθος δεκαοκτὼ δακτύλων ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς.

Χάρις εἰς αὐτοὺς τοὺς βολβοὺς καὶ τὸ νερό, οἱ ταξειδιῶται ἠμπόρεσαν ν' ἀνακτήσουν δυνάμεις· ἕνας γυμνὸς βράχος, βαθυλωμένος σὰν σπήλαιον, τοὺς ἐχρησίμευσεν ὡς ἄσυλον. Ὅλοι των, μ' ὅλην τὴν βίαν ποῦ εἶχαν νὰ φθάσουν ἕως τὸν Ἰανόν, ἐννοοῦσαν ὅτι ἦτο τῶν ἀδυνάτων ἀδύνατον νὰ ἐξακολουθήσουν τὸν δρόμον των πρὶν ἔλθῃ ἡ ἐπιοῦσα· ἔχουν τὰ ὁριά των αἱ ἀνθρώπιναι δυνάμεις!

Ὅταν ἐβράδυασεν, ὅλοι ἀπεσύρθησαν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ σπηλαίου, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Γιάγκον, ὁ ὁποῖος ἐμείνεν ἀπ' ἔξω. Ὁ Χάνς εἶχε δηλώσῃ ὅτι ἤθελε νὰ μοιράσῃ μὲ τὸν νέον τὰς ὥρας τῆς νυκτοφουρᾶς, ὁ Γάλλος ὅμως εἶχε κάμῃ τὴν ἀπόφασιν νὰ ἀφήσῃ τὸ Μποερόπουλο νὰ κοιμηθῇ ὅλην τὴν νύκτα.

Εἰς τὴν σιωπὴν τῆς ἐρημίας, τὴν βαρεῖαν καὶ πνιγηράν, τὴν προμηνύουσαν ὅτι ἐπλησίαζεν ἡ θύελλα, ὁ Γιάγκος Ἀμὼν ἔπλαττε μὲ τὸν νοῦν του ἄπειρα καὶ πολυποίκιλα σχέδια.

Ἀνησυχοῦσε διὰ τὴν τροπὴν ποῦ ἔλαβαν τὰ πράγματα, εἰς δὲ τὸν φόβον του μήπως δὲν εὕρῃ πλέον τὸν Ἰανὸν προσετίθετο καὶ ὁ φόβος μήπως δὲν φθάσῃ ποτὲ ἕως τὸν Βόριν Βολκώφ.

Πυκνὰ σύννεφα ἐμαύριζαν τὴν νύκτα· οὔτε μία πνοή, οὔτε μία φωνὴ ζῴου ἢ πτηνοῦ... Εἶχε τὴν ράχιν του στηριγμένην εἰς τὸ σπήλαιον ὁ Γιάγκος κ' ἐκύτταζεν, ἀφηρημένος, ἐμπρός του. Ἐφαίνετο ὡς τὸ μόνον ζωντανὸν πλάσμα εἰς ἐκείνην τὴν πένθιμον ἐρημίαν.

Ἔξαφνα, ἠσθάνθη ἕνα χέρι σιδερένιο ν' ἀκουμπᾷ εἰς τὸν ὦμόν του· καὶ ὅμως τίποτε δὲν εἶχε σαλεύσῃ, κανεὶς κρότος δὲν εἶχε ταράξῃ τὴν σιγὴν τῆς νυκτός.

Μὲ μίαν ἀπότομον κίνησιν, μὲ τὸ ρεβόλβερ στὸ χέρι, ὁ Γιάγκος ἐγύρισεν ἀμέσως. Τὸ χέρι τὸν ἄφησε, καὶ ὁ νέος δὲν εἶδε τίποτε, διότι ἡ νύκτα ἦτο κατασκότεινη,— φαινόμενον ἀρκετὰ σπάνιον εἰς ἐκείνην τὴν χώραν, προερχόμενον ἀπὸ τὰ θυελλώδη σύννεφα τὰ σωρευμένα εἰς τὸν οὐρανόν.

Ἀλλὰ τὸ ρεβόλβερ τοῦ ἀπεσπάσθη μὲ θαυμαστὴν ἐπιδεξιότητα, καὶ μία χαμηλὴ φωνὴ ἐπρόφερεν αὐτὰς τὰς λέξεις:

— Γιάγκο Ἀμών, ἂν θέλῃς νὰ ἐπανεύρῃς τὸν Ἰανόν, τὸν βασιλέα τῶν Βανυαίων, πρέπει νὰ κυνηγήσῃς εἰς τὴν Νῆσον τοῦ Κήπου, πέραν ἀπὸ τὸν Καπνὸν ποῦ Βροντᾷ, τὸν Ταμίναν, τὸν ἅρπαγά του. Καὶ μὴν ἀργοπορῆς!

Ἡ σκηνὴ αὐτὴ διήρκεσεν ὀλίγα μόνον δευτερόλεπτα. Πρὶν ἀκόμη ἀνακτήσῃ τὴν ψυχραιμίαν του ὁ Γιάγκος, τὸ μυστηριῶδες ἐκεῖνο ὃν εἶχεν ἐξαφανισθῆ ὅπως εἶχεν ἔλθῃ, χωρὶς ν' ἀφήσῃ τὸ ἐλάχιστον ἴχνος τῆς διαβάσεώς του.

Τὸ πρῶτον κίνημα τοῦ νέου Γάλλου ἦτο νὰ τρέξῃ καὶ νὰ ἐξυπνήσῃ τοὺς συντρόφους του. Ἐσκέφθη ὅμως ὅτι, ἀφοῦ ὅλοι ἦσαν κατάκοποι καὶ ἀφοῦ ἦτο

τόσον βαθὺ τὸ σκότος, τὸ φρονιμώτερον ἦτο νὰ περιμείνῃ νὰ ἐξημερώσῃ διὰ νὰ ἐνεργήσῃ. Ἔμεινε λοιπὸν εἰς τὴν θέσιν του, ὡς φρουρὸς εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ σπηλαίου, πολὺ προσεκτικώτερος τώρα νὰ μὴν τοῦ διαφύγῃ τίποτε ἀπὸ ὅσα ἦτο ἐνδεχόμενον νὰ συμβοῦν.

Δὲν εἶχαν προφθάσῃ νὰ περάσουν ὀλίγα λεπτὰ τῆς ὥρας, καὶ βροχὴ ραγδαιοτάτη ἔπεσεν ἔξαφνα εἰς τὸ Ἀλῶνι τῆς Δίψας. Διὰ ν' ἀποφύγῃ τὰ νερά, ὁ Γιάγκος ἠναγκάσθη νὰ στεγασθῇ εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ σπηλαίου. Ἡ βροχὴ διήρκεσε μίαν ὥραν, ἔπειτα ἔπαυσεν ἀποτόμως, καὶ ἄφησε κατόπιν της μίαν πολὺ εὐχάριστον δροσιάν, τὴν ὁποίαν αἱ πρῶται ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ἔμελλον πολὺ γρήγορα νὰ ἐξαφανίσουν.

Ὅταν ἡ καταιγὶς διελύθη, ὁ Γιάγκος ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ καταφύγιόν του. Ὦ! τί θέαμα παρουσιάσθη τότε εἰς τὰ μάτια του! Χιλιάδες βάτραχοι ἔτρεχαν, ἐπηδοῦσαν, ἐσκιρτοῦσαν καὶ ἐσκόνταφταν ὁ ἕνας ἐπάνω στὸν ἄλλον, πρὸς πᾶσαν διεύθυνσιν. Ὁ νέος ἐπήγαινε νὰ πατήσῃ κ' ἐπατοῦσεν ἐπάνω εἰς βατράχους· ἄλλοι ἐσκαρφάλωναν ἐπάνω εἰς τὸ πανταλόνι του· ἦτο ἀληθινὴ ἐπιδρομή, καὶ θὰ ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι οἱ καταρράκται τοῦ οὐρανοῦ εἶχαν ἀνοίξῃ διὰ νὰ ἐκχύσουν εἰς τὴν γῆν ὅλα ἐκεῖνα τὰ ρεύματα τῶν βατράχων.

Ὁ Γιάγκος ὅμως εἶχε παραπολὺ φωτισμένην τὴν διάνοιαν ὥστε νὰ πιστεύσῃ ὅτι πραγματικῶς ἔπεσε βροχὴ ἀπὸ βατράχους. Ἄλλως τε, ὅσον ἀλλόκοτος καὶ ἂν ἦτο αὐτὴ ἡ αἰφνιδία ἐμφάνισις των, δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν κάμῃ νὰ λησμονήσῃ τὴν παρέμβασιν τοῦ μυστηριώδους προσώπου, τὸ ὁποῖον ἐγνώριζε τόσον καλὰ τὰ τῆς ἐκστρατείας τῶν Βανυαίων καὶ τὰ σχέδια τοῦ Ταμίνα.

Ὅλην τὴν νύκτα ἐσυλλογίζετο ἐκείνην τὴν περιπέτειαν, καὶ δὲν ἤργησε νὰ πεισθῇ ὅτι ὁ τόσον καλὰ πληροφορημένος ἄγνωστος ἦτο ὁ ἴδιος ποὺ εἶχεν ἀπαγάγῃ τὰ Δίδυμα καὶ εἶχε θεραπεύσῃ τὸν Χάνς, ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν δερματίνην προσωπίδα, ὁ Ἄρχων τοῦ Πυρός, ὁ Βόρις Βολκὼφ ὁ ἴδιος. Διότι αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις, ἡ δειλὴ κατ' ἀρχὰς εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ νέου, εἶχε τώρα μεταβληθῇ εἰς βαθεῖαν πεποίθησιν. Ναί, ὁ Βόρις Βολκὼφ ἦτο ὁ ἴδιος ὁ Ἄρχων τοῦ Πυρός, καὶ δὲν ἔπαυεν—ἡ νέα του παρέμβασις τὸ ἀπεδείκνυεν—νὰ ἐνδιαφέρεται διὰ τὰ ἔργα καὶ τὰ διαβήματα τοῦ Γάλλου, τὸν ὁποῖον εἶχε καλέσῃ νὰ ἔλθῃ πρὸς συνάντησίν του.

Ἀλλὰ διατί ἐφρόντιζε νὰ φεύγῃ ἀμέσως; διατί νὰ δείξῃ τόσην ἐπιθυμίαν νὰ ἰδῇ τὸν υἱόν ἐκείνου, διὰ τὸν ὁποῖον ἄλλοτε αὐτὸς ἦτο ἀληθινὴ πρόνοια,—ἀφοῦ ἤθελε νὰ μείνῃ κρυμμένος ἀπὸ αὐτόν; θὰ ἐφανερώνετο ἀρά γε καμμίαν ἡμέραν; Ὅλας αὐτὰς τὰς ἐνοχλητικὰς ἐρωτήσεις ἀνεκάτευε διαρκῶς εἰς τὸ πνεῦμά του ὁ νέος, ἐνῷ ἔλαμπαν τὰ ἄστρα εἰς τὸ κυανοῦν βελοῦδον τοῦ οὐρανοῦ, ὁ ὁποῖος εἶχεν αἰθριάσῃ πάλιν...

Μὲ τὰς πρώτας λάμψεις τῆς αὐγῆς, ὁ Γιάγκος ἐπανῆλθεν εἰς τὸ σπήλαιον, ἐσήκωσε τὸν Χάνς Ρίσσικ, καί, χωρὶς νὰ τοῦ κάμῃ λόγον διὰ τὴν μυστηριώδη ἐμφάνισιν τῆς νυκτός, τῷ ἀνεκοίνωσε τὴν ἐπιδρομὴν τῶν βατράχων, τῆς ὁποίας εἶχε παραστῇ μάρτυς.

—Πᾶμε μαζὶ ἔξω! εἶπε τὸ Μποερόπουλο.

(Ἕπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΤΙ ΑΠΕΓΙΝΕ Ο ΤΖΙΤΖΗΚΑΣ

(Παραμῦθι)

Ὅλοι γνωρίζουν τὸν μῦθον τοῦ τζίτζηκα, ποῦ, ὅταν ἦτο καλοκαῖρι κι' ἄνοιξις, τὴν περνοῦσε μὲ τραγούδια, ἀλλ' ὅταν ἦλθεν ὁ χειμῶνας, μὲ τὰ χιόνια, μὲ τὰ πάγη, ὁ τρελλὸς ὁ τζίτζηκας δὲν εἶχε τί νὰ φάγῃ, κ' ἐπῆγεν εἰς τὸν γείτονα, τὸ προβλεπτικὸ μυρμῆκι, νὰ ζητήσῃ βοήθειαν, καὶ ὁ γείτονας τὸν ἐρώτησε:

—Τί ἔκαμνες, καλοκαῖρι ὅταν ἦταν;

—Τραγουδοῦσα ὅλην ὥρα...

—Τραγουδοῦσες; εὖγε σου! Χοροπήδα λοιπὸν τώρα!

Κ' ἐδῶ σταματᾷ ὁ μῦθος, διὰ νὰ μᾶς εἰπῇ τὸ ἐπιμύθιόν:

«Μάζευε, ὅταν ἡμπορῇς, — γιὰ νὰ ἔχῃς ὅταν πρέπῃ...»

Ἀλλὰ τί ἀπέγινεν ὁ τζίτζηκας, ὁ καϊμένος, ὅταν τὸ μυρμῆκι τοῦ ἔκλεισε τὴν πόρτα;... ὁ μῦθος δὲν μᾶς τὸ λέγει. Τὸ γνωρίζουν ὅμως καὶ τὸ λέγουν εἰς τὰ μικρά των ἐγγονάκια αἱ γρηᾶς αἱ τζιτζήκαινες, ὅταν ὁ καλοκαιρινὸς ἥλιος καίῃ τὸ μεσημέρι. Καὶ ὅποιος γνωρίζει νὰ ἐξηγῇ τὴν γλῶσσαν τῶν πουλιῶν καὶ τῶν τζιτζηκιῶν, ἂς προσέξῃ νὰ τὴν ἀκούσῃ...

Λοιπόν, ὅταν ὁ κακὸς ὁ μύρμηκας ἄφησεν ἀπ' ἔξω τὸν τζίτζηκα κ' ἐμπῆκε στὴ ζεστασιὰ τοῦ ἀρχοντικοῦ του, ὁ βοριᾶς ἐφυσοῦσεν ἄγρια κ' ἐλυγοῦσε τὲς λεῦκες, κ' ἔσπαζε τὰ κλωνιὰ ἀπὸ τοὺς μεγάλους πλατάνους, κ' ἔκανε νὰ στριφογυρίζουν εἰς τὸν ἀέρα κάτι ἐλαφρὰ πραγματάκια, ποῦ δὲν ἦσαν τίποτε ἄλλο παρὰ ξερὰ φυλλαράκια, καὶ φλοῦδες ἀπὸ τὰ δένδρα καὶ τζιτζήκια παγωμένα.

—Χοροπήδα λοιπὸν τώρα! εἶχεν εἰπῇ ὁ κακὸς ὁ μύρμηκας.

Καὶ ἀλήθεια, — πῶς ἐχοροπηδοῦσαν στὸν ἀέρα, τὰ κακόμοιρα τὰ τζιτζήκια! Ἐπηδοῦσαν ψηλά, ἐγύριζαν ἐδῶ κ' ἐκεῖ καὶ ὕστερα ἔπεφταν κάτω, ἐπάνω στὰ κρύσταλλα καὶ τὰ παγωμένα χώματα, καὶ μερικὰ ἔσπαζαν κ' ἐγίνοντο κομμάτια...

—Ἀχ! Παναγιά μου! ἔλεγεν ἀπὸ μέσα του ὁ δικός μας ὁ τζίτζηκας, καθὼς ἐτρύπωνε κάτω ἀπὸ μιὰ μεγάλη πέτρα· πῶς νὰ κάνω γιὰ μὴν ἀρχίσω κ' ἐγὼ νὰ χοροπηδῶ σὰν αὐτά;...

Ἀχ, κακὲ ἀέρα!

Κ' ἐτουρτούριζε ἀπὸ τὸ κρύο, κ' ἐζάρωνε στὴν τρυπίτσα του. Εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ νυκτώνῃ, καὶ ὁ τζίτζηκας ἐφοβόταν καὶ ἄρχισε τὰ κλάμματα. Ἐπειδὴ ὅμως τὰ τζιτζήκια δὲν ἠμποροῦν οὔτε νὰ μιλήσουν, οὔτε νὰ κλάψουν παρὰ μονάχα τραγουδιστὰ καὶ μὲ μουσική, τὰ κλάμματα τοῦ τζίτζηκά μας ἔμοιαζαν μὲ τραγοῦδι.

—Μπᾶ! τί εἶν' αὐτό; — εἶπε μιὰ φωνή.

Καὶ κάποιος ἀνεσήκωσε τὴν πέτρα· ὁ κάποιος αὐτὸς ἦτανε ἕνα παληκαράκι πολὺ χλωμὸ καὶ μὲ πολὺ φτωχικὰ ροῦχα, ποῦ εἶχε ξαπλωθῇ στὴν ἄκρα τοῦ δρόμου.

—Ἕνας τζίτζηκας! κ' εἶνε χειμῶνας κι' ἔλας! ἐπέσανε τὰ πρῶτα χιόνια.. Αἴ, τοῦ λόγου σου, μικρέ, πῶς γίνεται καὶ εἶσαι ζωντανὸς ἀκόμα;

Καί, καθὼς ἔλεγε αὐτὰ τὰ λόγια, ἐσήκωσε τὸν τζίτζηκα καὶ τὸν ἔβαλε μέσα στὴ φοῦχτά του γιὰ νὰ τὸν ζεστάνῃ.

—Μά... εἶπε ὁ τζίτζηκας, ποῦ εἶχε πάρῃ ἀμέσως καὶ θάρρος, καὶ μεγάλο μάλιστα: εἶμαι ζωντανός, γιατὶ δὲν εἶμαι πεθαμένος, καὶ δὲν θέλω νὰ πεθάνω ἀπὸ τώρα... Καὶ ὅμως, φίλε μου, θὰ ἤμουν πεθαμένος, ἂν δὲν ἐπρόφθαινες ἐσὺ νὰ μὲ σηκώσῃς καὶ νὰ μὲ ζεστάνῃς.

—Ἀλλοίμονο, τζιτζηκάκι μου, εἶπε ὁ νέος· ἡ βοήθεια ποῦ σοῦ ἔδωκα δὲν θὰ βαστάξῃ πολύ, γιατὶ ἐγὼ εἶμαι ποῦ θὰ πεθάνω.

—Καὶ γιατί;

Τότε ὁ νέος τοῦ ἔδειξε τὸ λαγοῦτό του, ποῦ τὸ εἶχε ἀφισμένο δίπλα του, καὶ τοῦ εἶπε πῶς ἤτανε κι' αὐτὸς τραγουδιστής, καὶ πῶς ἐγύριζε ἀπὸ πύργο σὲ πύργο, καὶ ἀπὸ ἀρχοντικὸ σὲ ἀρχοντικό, γιὰ νὰ βγάζῃ τὸ ψωμί του μὲ τὰ τραγούδια, ἀλλὰ οἱ ἄρχοντες δὲν εἶχαν καὶ πολὺ τὴν ἔννοιά του, γιατὶ εἶχαν τὲς δικές των τὲς σκοτοῦρες, καὶ συχνὰ τοῦ ἔκλειναν τὲς πόρτες των κατάμουτρα, καὶ πῶς ἐκρύωνε πολὺ κ' ἐπεινοῦσε πολὺ καὶ αὐτός.

—Κ' ἐμένα μοῦ ἐκλείσανε μιὰ πόρτα στὰ μοῦτρα! εἶπεν ὁ τζίτζηκας.

Κ' ἐκάθησε καὶ τοῦ ἐπανέλαβεν ὅλην τὴν κουβέντα του μὲ τὸν μύρμηκα.

—Κ' ἐγὼ πεινῶ καὶ κρυώνω... Ὅμως, τραγουδιστή, σύντροφέ μου, ἀφοῦ ἐγὼ δὲν ἐπέθανα, κ' ἐσὺ δὲν θὰ πεθάνῃς. Καὶ πρῶτα ἀπ' ὅλα, ἂς μὴν καθώμαστε πιὰ ἐδῶ. Πρέπει νὰ βροῦμε μέρος, γιὰ νὰ κοιμηθοῦμε τὴν νύκτα...

Ἐσκαρφάλωσεν εἰς τὸ μανίκι τοῦ

νέου, καὶ τοῦ ἔπαιξε μὲ τὸ ταμπουράκι του ἕνα σκοπὸν τόσο χαρούμενο καὶ ζωηρό, ὥστε ὁ κακομοίρης ἐκεῖνος ἐσηκώθηκε καὶ ἄρχισε νὰ περιπατῇ ζωηρὰ καὶ χαρούμενα.

Ἐπερπάτησε, ἐπερπάτησε. Ἦταν ἡ νύκτα κατασκότεινη, καὶ τὰ χωριὰ ποῦ ἐπερνοῦσε, εἴχανε κλειστὰ τὰ σπίτια των, κι' αὐτὸς δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ κτυπήσῃ ν' ἀνοίξουν. Οἱ λύκοι οὐρλιαζαν ἄγρια. Τέλος πάντων ἔφθασε κοντὰ σ' ἕνα βουνό, κ' ἐπάνω στὸ βουνὸ ἤτανε ἕνας μεγάλος καὶ φοβερὸς πύργος, μὲ χονδροὺς τοίχους καὶ πυργάκια ὁλόγυρα. Τὰ παράθυρα ὅλα ἦσαν φωτισμένα, ἡ μεγάλη του πόρτα ἀνοικτή, καὶ κανένας δὲν ἔμενε ἐκεῖ διὰ νὰ τὴν φυλάγῃ. Ἐτράβηξε λοιπὸν ὁ τραγουδιστὴς κ' ἐπέρασεν ἀπὸ τὴν αὐλὴν κ' ἐμπῆκε μέσα σ' ἕνα μεγαλο-μεγαλο δωμάτιο, ὅπου ἦσαν πολλοὶ στρατιῶτες κ' ἐγυάλιζαν τὰ ἅρματά των. Οἱ φύλακες τῆς πόρτας ἦσαν κι' αὐτοὶ μαζωμένοι ἐκεῖ μέσα. Ὅλοι ἦσαν θυμωμένοι καὶ ὠμιλοῦσαν μὲ πεῖσμα καὶ δυνατὰ μεταξύ των, καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἐπῆραν εἴδησιν ὅταν ἐπῆγε μέσα ἐκεῖ ὁ τραγουδιστής.

—Ἀκοῦς ἐκεῖ, νὰ τῆς ἔλθῃ τέτοια τρελλοΐδέα, τῆς ἀρχοντοπούλας! — ἔλεγε ἕνας στρατιώτης.

—Ἀμὲ αὐτὸ τὸ ἀρχοντόπουλό μας, ποῦ δὲν ἔχει δτόλου μυαλό.

—Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ μὴ θέλῃ, τοῦ λόγου της, νὰ στεφανωθῇ, παρὰ ὅταν ἔλθῃ ἡ ἄνοιξις καὶ ὁ καλὸς καιρός!

—Καὶ τοῦ λόγου του, νὰ μὴ θέλῃ νὰ πάῃ στὸν πόλεμο, πρὶν κάνῃ τὸ γάμο του!

—Ὤχ! δυστυχία μας! εἶπεν ὁ πιὸ γέρος ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες, ἕνας ποῦ εἶχε ἄσπρα γένεια καὶ κόκκινη μύτη· τί θὰ πῇ ἄμα τὸ μάθῃ ὁ ἀφέντης ὁ βασιλιᾶς! Σὲ μιὰ ἑβδομάδα μέσα, πρέπει τὸ ἀρχοντόπουλό μας μὲ τὰ παληκάρια του, νὰ πάῃ καὶ νὰ ἑνωθῇ μὲ τὸ στρατευμα τοῦ βασιλιᾶ. Ὤχ! κι' ἂν θυμώσῃ ὁ βασιλιᾶς!

—Ὁ γέρο-ἄρχοντας εἶνε καταλυπημένος.

—Καὶ ἡ ἀρχόντισσα κατασκασμένη!

—Κ' ἐμεῖς εἴμαστε κι' ἀπ' τὰ δυό, νὰ παρ' ἡ ὀργή! ἐφώναξε ἕνας πελώριος στρατιώτης, κ' ἐπέταξε καταγῆς τὴν περικεφαλαία του, καὶ αὐτὴ ἐβρόντηξε δυνατά, σὰν νὰ ἐχαλοῦσε ὁ κόσμος.

Ὁ τραγουδιστὴς ἔκαμε ἕνα πήδημα ὀπίσω, διὰ νὰ μὴν τοῦ κτυπήσῃ τὰ πόδια ἡ περικεφαλαία. Καὶ μὲ τὸ πήδημα ἐκεῖνο εὑρέθη ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῶν στρατιωτῶν, ἐμπρὸς σὲ μιὰ μαρμαρένια σκάλα. Ἀνέβηκε τὴ σκάλα, ἐπέρασε ἀπὸ δυὸ μεγάλες σάλλες φωτισμένες μὲ μανουάλια καὶ μὲ λαμπάδες, κ' ἔφθασε σὲ μιὰ ἄλλη, πιὸ μεγάλη σάλλα, ὅπου ἦτανε στρωμένο τὸ τραπέζι, καὶ στὸ τραπέζι ἦσαν καθισμένοι ὁ ἄρχοντας, ἡ ἀρχόντισα καὶ τὸ ἀρχοντόπουλο ἀλλὰ δὲν ἔτρωγαν. Λαγοὶ καὶ πέρδικες, ἐλάφια καὶ φασιανοί, ὡραῖα κρασιὰ καὶ γλυκὰ ὁπωρικὰ ἦσαν στοιβαγμένα ἐπάνω σ' ἐκεῖνο τὸ τραπέζι; ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἄπλωνε τὸ χέρι του νὰ τὰ ἐγγίξῃ, καὶ τὰ πιάτα καὶ τὰ ποτήρια ἔμεναν γεμάτα καὶ περιφρονημένα.

Τὸ ἀρχοντόπουλο, ἕνα ὡραῖο καὶ εὐγενικὸ παληκάρι, ποῦ τὸν ἔλεγαν Διοχάρη, εἶχεν ἀκκουμπήσῃ ἐντελῶς χωριάτικα, τοὺς δυὸ ἀγκῶνάς του ἐπάνω στὸ τραπέζι, κ' ἐκρατοῦσε τὸ κεφάλι του μὲ τὰ δυό του χέρια. Καὶ στὴν ἄλλη ἄκρα τῆς σάλλας, ἡ ἀραβωνιαστικιά του, ἡ πλούσια καὶ ὀρφανὴ ἀρχοντοπούλα, ἡ Ροδοφίλη, ποῦ ἐφοροῦσε ἕνα φόρεμα καταπράσινο σὰν τὴν πρασινάδα καὶ κεντημένο μὲ λουλούδια, σὰν περιβόλι τὴν ἄνοιξη, ἤτανε καθισμένη κοντὰ στὸ παράθυρο κ' ἐκύτταζε, ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ ζωγραφισμένα γυαλωτά, τὴν κρύα καὶ σκοτεινὴ νύκτα ἔξω...

(Ἕπεται τὸ τέλος) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

Στάμνες στὰ κεραμίδια.

Εἰς τὴν Κίναν, ὁ ξένος ποῦ θὰ βγῇ νὰ περιπατήσῃ διὰ πρώτην φορὰν εἰς τοὺς δρόμους, θὰ ἴδῃ ὅτι εἰς ὅλα σχεδὸν τὰ σπίτια ὑπάρχουν στάμνες βαλμένες ἐπάνω στὰ κεραμίδια, καὶ εἰς διαφόρους θέσεις.

Ἂν ἐρωτήσῃ νὰ μάθῃ τί σημαίνει αὐτὸ τὸ ἀλλόκοτον ἔθιμον, θὰ τοῦ εἰποῦν ὅτι, ἂν ἡ στάμνα εἶνε γορισμένη μὲ τὸν πυθμένα πρὸς τὸν δρόμον, ἡ κόρη τοῦ σπιτιοῦ δὲν ἔχει φθάσῃ ἀκόμη εἰς ἡλικίαν γάμου. Ἅμα φθάσῃ εἰς αὐτὴν τὴν ἡλικίαν, ἡ στάμνα στρέφεται μὲ τὸ στόμιον πρὸς τὸν δρόμον· στήνεται δὲ ὀρθή, ὅταν πλέον ἡ δεσποινὶς τελέσῃ τοὺς γάμους της.

Τὸ σχῆμα τοῦ μανδηλίου.

Θέλετε νὰ μάθετε διατί τὰ μανδύλια τῆς τσέπης καὶ τῆς... μύτης, ὅπως θὰ ἔλεγεν ὁ Ἀνανίας, εἶνε τετράγωνα;

Διότι ἁπλούστατα τὸ σχῆμα των ἐκανονίσθη πρὸ 122 ἐτῶν, διὰ Διατάγματος τοῦ τότε βασιλέως τῆς Γαλλίας Λουδοβίκου 15ου τὸ ὁποῖον ὥριζε ρητῶς:

«Τὸ μῆκος τῶν κατασκευαζομένων ἐν τῷ βασιλείῳ μανδυλίων θὰ εἶνε ἴσον πρὸς τὸ πλάτος των.»

Ἔκτοτε ἡ μόδα τῶν μανδυλίων δὲν ἠλλαξε, καὶ τὰ μανδύλια τῆς τσέπης γίνονται πάντοτε τετράγωνα.

Πέννες καὶ κακό!

Δὲν θὰ τὸ πιστεύσετε, καὶ ὅμως εἶνε ἀλήθεια, τὴν ὁποίαν ἀποδεικνύει ἡ στατιστική. Εἰς ὅλον τὸν κόσμον ἐξοδεύονται κάθε ἡμέραν ἐπάνω ἀπὸ 3,500,000 πέννες, καμωμένες ἀπὸ μέταλλον. Καὶ ὑπολογίζει ἡ στατιστικὴ ὅτι περισσότερος χάλυψ καὶ σίδηρος ἐξοδεύεται εἰς τὴν βιομηχανίαν τῶν πεννῶν, παρὰ διὰ τὰ τουφέκια καὶ τὰ κανόνια, τὰ σπαθιὰ καὶ τὰς ξιφολόγχας ὅλων τῶν στρατῶν τοῦ κόσμου. Πραγματικῶς, ἀπαιτεῖται ἕνας τόννος, δηλαδὴ 1000 χιλιόγραμμα χάλυβος, διὰ νὰ κατασκευασθοῦν 10,000 κουτιὰ πέννες μὲ 12 δωδεκάδες πέννες τὸ καθένα.

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΜΙΚΡΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ ΕΞ ΑΓΧΙΑΛΟΥ

[Κατὰ πρότασιν τῆς *Προσφιλοῦς Ἀναμνήσεως*—ἴδε φυλλάδιον 19, σελ. 151,—ἱδρύσαμεν Ταμιεῖον ὑπὲρ τῶν μικρῶν ἐξ Ἀγχιάλου Προσφύγων, σκοπὸς τοῦ ὁποίου εἶνε ἡ δωρεὰν εἰς αὐτοὺς παροχὴ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων». Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον εἶνε δεκταὶ εἰσφοραὶ ἐξ οἱουδήποτε ποσοῦ παρὰ φίλων μας ἢ οἱωνδήποτε ἄλλων ἐπιθυμούντων νὰ συνεισφέρουν.]

Ζ' ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ

Αὔρα Πολυγείρου	Δρ.	1,50
Αὐτόνομος	»	1,05
Μακεδονικὴ Φάλαγξ	»	1.—
Ἄνθος τῆς Αἰγύπτου	»	3.—
	Δρ.	6,55
Ἐκ προηγουμένων εἰσφορῶν	»	91,70
Τὸ ὅλον μέχρι 20 Ἰουνίου	Δρ.	98,25

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

ΤΟ ΑΘΡΟΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

ἀπονέμεται σήμερον μετὰ τῶν συγχαρητηρίων μου εἰς τὸ *Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς*, τὸ ὁποῖον, ἀπὸ τὸ 1904 μέχρι σήμερον, ἔλαβεν εἰς διάφορους Διαγωνισμοὺς τῆς Διαπλάσεως (λύσεων, διηγήματος, Κυριακῆς, ἀσκήσεων, ξεσπαθώματος, Μ. Μυστικῶν καὶ μεταφράσεως) βραβεῖα καὶ ἐπαίνους ἰσοδυναμοῦντα μὲ τὴν μονάδα.

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

Ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Συλλόγου α' Ὡραία Χίος» ἐνεγράφη δι' ἓν ἔτος τὸ ὑπ' ἀριθ. 5 συσταθὲν πτωχὸν παιδίον ἐν Βόλῳ. Εὖγε εἰς τὸν καλὸν Σύλλογον! Εἶμαι κατευχαριστημένη ἀπὸ τὰ δραστήρια καὶ ἐνθουσιώδη του μέλη.

Καὶ σήμερον ἡ Ἀλληλογραφία μας εἶνε ὀλίγη. Ἀπὸ τῆς προσεχοῦς ὅμως ἑβδομάδας, ἐλπίζω, ἐπανέρχεται τὸ πρῶην καθεστώς, διότι ὅσοι φίλοι μου ἔδωσαν ἤδη ἐξετάσεις, θὰρχίσουν πάλιν νὰ μοῦ γράφουν τακτικά.

Βεβαίως, *Ἰωάννα Δάρκ*, ἐπιτρέπεται νὰ συμπεριλάβῃ κανεὶς εἰς τὴν νέαν Συλλογήν του Ἀσκήσεις ἐκ τῆς παλαιᾶς, ἐὰν δὲν ἐδημοσιεύθησαν. Ὁ κ. Παπαδόπουλος εἶνε καλὰ καὶ σ' εὐχαριστεῖ διὰ τὸ ἐνδιαφέρον. Ὁ παθὼν ἐν Φαλήρῳ εἶνε ἄλλος. Παπαδόπουλοι ὑπάρχουν τόσοι πολλοί!

Ἡ προηγουμένη ἐπιστολή σου, *Βαρῶνε Σκαρπία*, μὲ τὸ φαντασιῶδες ὄνειρον, μοῦ ἔκαμε τὴν ἀρίστην ἐντύπωσιν. Σὲ συγχαίρω διὰ τὸ ἄριστα τοῦ ἀπολυτηρίου. Δὲν ἔχω τὸ σύστημα τῶν Ἀντιπροσώπων. Κάθε φίλος μου εἶνε καὶ Ἀντιπρόσωπός μου ὅταν ἐνδιαφέρεται δι' ἐμὲ καὶ ξεσπαθώνῃ. Ἀσπασμοὺς εἰς τὸ *Ξενιτευμένο Ἑλληνόπουλο*.

Μεγάλη Ἰδέα, ἐθαύμασα τὴν ποικιλίαν τῶν μελανιῶν σου. Πράσινο, κόκκινο καὶ λιλά. Μόνον μαῦρο, βλέπω, δὲν μεταχειρίζεσαι... Ὁ βαθμός σου εἶνε πολὺ ἱκανοποιητικὸς καὶ σὲ συγχαίρω. Ἡ διεύθυνσις τῆς α' Ἡγησοῦς» εἶνε ἁπλῶς: *Περιοδικὸν Ἡγησώ, εἰς Ἀθήνας*. Θὰ εὐχαριστηθῶ πολὺ ἂν μοῦ γράψῃς καθ' ἑβδομάδα.

Τὸ *Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς* ἐπεσκέφθη εἰς τὸ Παρίσι τὰ γραφεῖα μιᾶς παρισινῆς... Διαπλάσεως, δηλαδὴ ἑνὸς περιοδικοῦ, ποῦ λέγεται «Le petit journal illustré de la jeunesse», καὶ τὰ ἔχασε. «Γραφεῖα; ὄχι, μέγαρα ἢ μᾶλλον λαβύρινθος. Δρόμοι, διάδρομοι, αὐλαί, ἀίθουσαι, δωμάτια μετ' ἐπιγραφῶν, θόρυβος μηχανῶν, κίνησις ἐργασια-

σίου . . . » Καὶ τὸ *Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς* ἐρωτᾷ: Πότε θ' ἀποκτήσῃ καὶ ἡ Διάπλασις τόσον μεγάλα καὶ πολυτελῆ Γραφεῖα; Κ'ἐγὼ ἀπαντῶ: ὅταν γίνῃ καὶ ἡ Ἑλλὰς τόσον μεγάλη, ὅσον εἶνε ἡ Γαλλία — Σημείωσέ μου παίους τόμους τῆς δραχμῆς θέλεις διὰ τὰ Βραβεῖά σου καὶ στεῖλέ μου γρήγορα τὴν φωτογραφίαν σου νὰ τὴν δημοσιεύσω.

Πολὺ μοῦ ἤρεσεν ἡ ἐπιστολή σου, *Νυκτολούλουδο*. Χαριτωμένα πρὸ πάντων μοῦ περιγράφεις τὸ παιγνίδι σου μὲ τὸν μικρούλην ἀνψιόν. Νὰ μοῦ τὸν φιλήσῃς, σὲ παρακαλῶ, στὰ ματάκια ποῦ λὲς καὶ βγάζουνε σπίθες».

Ναυτοπούλα τοῦ Μεσολογγίου, μοῦ ὑπερήρεσεν ἡ περιγραφὴ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου. Τί καλὰ ποῦ σηκώνεσαι τόσον πρωΐ! Ὅταν ἤσουν εἰς τὰς Ἀθήνας, σπανίως βέβαια θὰ ἔβλεπες τὸν ἥλιον νὰ προβαίνῃ ἀπὸ τὸν Ὑμηττόν. Αὐτὴ εἶνε ἡ εὐτυχία τοῦ χωριοῦ— καὶ ἂς λείπῃ τὸ τετράφυλλο τριφύλλι.

Τρικυμιώδης Θάλασσα, σοῦ ἀπήντησα μὲ τὸνομά σου, διότι εἶχες παραλείψῃ τὸ ψευδώνυμόν σου. Νὰ τὸ γράφῃς πάντοτε, εἰς ὅ,τι μοῦ στέλλεις. Ἡ «δολοφονία» τῶν σκυλιῶν τοῦ Ἀρνιώτη εἶνε παλαιὰ ἱστορία. Πῶς τὴ θυμήθηκες τώρα; Ὅταν θάνανεώσῃς τὴν συνδρομήν σου διὰ τὸ 1908, θὰ λάβῃς Μετοχήν, καὶ τότε θὰ ἰδῇς τί εἶνε.

Ἡ προθεσμία πρὸς ἀποστολὴν Συλλογῶν διὰ τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων ἔληξε *τὴν 15 Ἰουνίου*. Ἄλλας Ἀσκήσεις δὲν δέχομαι πλέον καὶ νὰ τὸ ξεύρετε.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος (φρ. 1.) Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1907. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια].

Νέα ψευδώνυμα: *Καρδία ὑπὸ Πέτραν*, κ. (δῶρον ὡς ἐνθύμιον.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηργημένα, δὲν δημοσιεύονται].

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: τὸ *Ἔνωσις ἢ Θάνατος* μὲ τὸ *Ζήτω ἡ Ἐλευθερία*, *Ζήτω ἡ Ἑλλάς*, *Ζήτω ἡ Κυανόλευκος*, *Ζήτω ἡ Ἕνωσις* καὶ *Ζήτω ἡ Διάπλασις*· — ἡ *Μεγάλη Ἰδέα* μὲ τὸν *Φρᾶ-Διάβολον*, *Κυνηγέτιδα Ἄρτεμιν*, *Σκέρτσο* καὶ *Λευκοκύμαντον Αἰγιαλόν*· — ἡ *Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιὰ* μὲ τὸν *Νικηφόρον Ἕλληνα*, *Ὁδὸν τῆς Δόξης*, *Ἀρχοντοπούλαν τῶν Λευκῶν Ὀρέων*, *Ἀκμάζουσαν Νεολαίαν* καὶ *Χιονισμένην Ἀμυγδαλιάν*—ὁ *Ριγολέττος* μὲ τὸν *Χονδροκέφαλον* καὶ *Σταγόνα ἐν τῷ Ὠκεανῷ*· — ἡ *Ἐθνικὴ Ἀναγέννησις* μὲ τὸν *Ἐθνομάρτυρα*, *Κίτρινο Νιόμινο*, *Σταγόνα ἐν τῷ Ὠκεανῷ* καὶ *Φίλην τῶν Ζῴων*·— τὸ *Περιστεράκι τῆς Ἠθάκης* μὲ τὴν *Μακεδονίαν*, *Σκεναγμὸν Μακεδονίας*, *Δάκρυ τῆς Μακεδονίας* καὶ *Καρακάξαν*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ἄρην* (βραβεῖον ἔστειλα· πῶς ἐπῆγαν αἱ ἐξετάσεις;) *Ριγολέττον*, *Γλυφοκυνάλαν* (ἐγέλασα πολὺ μὲ τὸ ἐπεισόδιον· ἔννοια σου καὶ δὲν θὰ εἴπω τίποτε·) *Ἕνωσις ἢ Θάνατος* (αἱ λύσεις ἐλήφθησαν ἐγκαίρως· βραβεῖον ἔστειλα· καλῶς νὰ ἔλθῃς·) *Ἀνθισμένην Ἀμυγδαλιὰν* (ἔστειλα· ἡ Συλλογὴ ἐλήφθη ἐγκαίρως· ἀσπασμοὺς εἰς τὴν ἀδελφήν σου·) *Καύχημα τῆς Πατρίδος* (θερμὰ συλλυπητήρια διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἐξαδέλφου σου·) *Ἐθνικὴν Ἀναγέννησιν* (ὄχι, δὲν εἶνε ἡ περὶ ἧς ἐρωτᾷς· τὰ σταλέντα ἐλήφθησαν·) *Ἡρωϊκὴν Κρήτην* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐνδιαφέρον ποῦ μαρτυροῦν αἱ προτάσεις σου· δυστυχῶς εἶνε σχέδια ἀπραγματοποίητα·) *Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης* (αἰ συγχαίρω διὰ τὴν ὡραίαν πατριωτικὴν ἐπιστολήν·) *Περιστεράκι τῆς Ἠθάκης* (τώρα τὰς διατοπὰς θὰ μοῦ γράφῃς συχνά· ἀνυπομονῶ νὰ μάθω τὰ ποτελέσματα·) *Αἰγυπτίαν Βασιλόπαιδα* (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις·) *Μαραμένην Γαρδένιαν* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *19 Ἰουνίου* θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 29 Ἰουλίου

[*Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.*]

348. Λεξίγριφος.

Παίρνεις πρῶτα ἕνα γράμμα
Ἔπειτα συμπλεκτικόν
Σύνδεσμον, κατόπιν ἄλλον,
Ἀλλ' αὐτὸν δυνητικόν.
Τέλος μιὰν ἀντωνυμίαν
Καὶ χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃς,
Ἕνα φοβερὸν Τιτᾶνα
Ἀπ' τὸν Ἅδην θἀναστήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζήτω ἡ Ἕνωσις

349. Συλλαβόγριφος.

Τρία γράμματα ἑνόνω
Καὶ ἀμέσως κατορθόνω
Θαῦμα...σοῦτ! νὰ μὴ μιλήσῃς
Κι' ἂν τὸ εὕρῃς, νὰ σιωπήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἰωάννας Δάρκ

350. Μεταγραμματισμός.

Θεσσαλικὴ εἶμαι πόλις
Ὡς ἔχω ἂν μ' ἀφίσῃς,
Κι' ὅπλον θὰ γίνω, μόλις
Μὲ μεταγραμματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζήτω ἡ Διάπλασις

351. Τρίγωνον.

Τὸ πρῶτόν μου τρισένδοξος τῆς Ρώμης εἶνε [γόνος,
Τὸ δεύτερον ἀντίζηλος τῆς πάλαι Καρχη- [δόνος.
Τὸ τρίτον ἐν τῷ μεταξὺ Κρήτης καὶ Ρόδου [κεῖται,
Πλησίον τοῦ τετάρτου μου ποτὲ μὴν κατοι- [κῆτε.
Τὸ πέμπτον μου τοὺς ὀφθαλμοὺς ὡς τοίχωμα [χωρίζει,
Καὶ εἰς τὸ ἕκτον μου τροφὴν καθεὶς ἀνα- [γνωρίζει.
Μὲ ὅλ' αὐτὰ ἓν σύμφωνον 's τὸ τέλος συνε- [νοῦται,
Καὶ τὸ ὡραῖον τρίγωνον ἀμέσως συμπλη- [ροῦται.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀτριδος τοῦ Ὡραίου

352. Κρυπτογραφικόν.

12345671894	=	Ἀρχαῖος ποιητής.
29864	=	Ποταμός.
31864	=	Θεός.
437864	=	Νῆσος.
51381268	=	Ἀκρωτήριον.
652929	=	Βασίλισσα.
71431864	=	Πτηνόν.
89441	=	Πτηνόν.
943689	=	Βασιλοπούλα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γυμνασίου Μιτυλήνης

353. Ἐρώτησις.

Πόσα μέτρα ἔχει τὸ χέρι σου;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγγέλου Αὐγερινοῦ

354—358. Μαγικὸν Ζῶον.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ζῴου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Ταραχή, Μαρία, λαιμός, ἀδήν, λιμός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄρεως

359. Φωνηεντόγριφος μετ' Ἀκροστιχίδος.

Τῇ παρεμβολῇ ἑνὸς φωνήεντος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, εἰς τὰ κάτωθι σύμφωνα, ὧν ἡ τάξις εἰς ἕκαστον σωρὸν δύναται νὰ μεταθληθῇ, νὰ σχηματισθοῦν ἓξ λέξεις, τοιαῦται ὥστε, τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, νὰ σχηματίζουν χώραν τῆς Ἀμερικῆς:

λγμ-μλ-μξ-ρλαφ-ρκξκ-μγλ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἕνωσις ἢ Θάνατος

340. Ἐλλιποσύμφωνον.

ακαε-αηου

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Μικρὸ Διαβολάκι

361. Γρῖφος.

Μὴ φεύγετε ρ' ὂν ἐν κακῇ συκῇ μένον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δόξης τῆς Πατρίδος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 24.

276. Ἐπιστολή (ἐπί, στολή.)—277. Κιθάρα-κινάρα. — 278. Οὔτη-ἤτοι. — 279. Ἡ Ἶος, τὸ ἴον.

280.
Α
ΕΣΩ
ΚΥΤΟΣ
ΚΟΜΗΤΗΣ
ΛΙΒΕΡΠΟΥΛ

281. Ὡς οὐδὲν γλύκιον ἢ πατρίδος.—282-286. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τῆς συλλαβῆς ΤΡΑ: *τραχύς*, *ἀτρακτος*, *τραγικός*, *Τραϊανός*, *πέτρα*.—287. ΑΧΙΛΛΕΥΣ — ΓΑΝΤΑΛΟΣ (ΈλΑΤος, ΜαΧΑων, ΊουστΙΝιανός, ποΑΤός, ΆγΛΑΐα, ΓΕΛα, πΥΟν, κιΣΣός.) — 288. Κάμε τὸ καλὸ καὶ ρίξ' το στὸ γιαλό. — 289. *Ἐν τῷ τυπογραφείῳ τυποῦται ἡ Διάπλασις* (ἐν τοτ ὑπό γρα φι-ωτ ὑπ' οὔτε-ἡ διὰ πλᾶσις.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[*Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10.*]

Προτείνω γενικὴν ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν.—*Μεγάλη Ἰδέα.* *(Ζ'—162)*

Η «Ὡραία Χίος» ζητεῖ ὑπομέλη καὶ ἀντιπροσώπους πανταχοῦ. Συνδρομὴ μηνιαία γροσ. διατ. 2. Ἀπευθυντέον μέσῳ Διαπλάσεως τῇ προέδρῳ *Αἰγυπτίᾳ Βασιλόπαιδι.* *(Ζ'—163)*

Θερμὰ συλλυπητήρια εἰς τὸν ἀγαπητόν φίλον Π. Κωμόπουλον ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῆς προσφιλοῦς μας ἀδελφῆς του. — *Ἄνθος τῆς Αἰγύπτου*, Ἄννα Ψαρροῦ. *(Ζ'—164)*

ΕΡΓΑ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
(Φαιδωνος)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ, Τιμᾶται δρ. ἢ φρ. 2
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ Σειρὰ Πρώτη, δρ. ἢ φρ. 3
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ Σειρὰ Δευτέρα, δρ. ἢ φρ. 3
[Αἱ δύο Σειραὶ ὁμοῦ δρ. ἢ φρ. 5,50 καὶ χρυσόδετοι δρ. ἢ φρ. 7.]
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ, δρ. ἢ φρ. 3.
[Χρυσόδετος, δρ. ἢ φρ. 3,50]

Ἐκδοτ. Π. Δ. ΚΕΦΑΛΑΣ — Ἐκδ. Ἐπιμελ. Ἰω. Δ. Ο. — Στοὰ Πάστου.